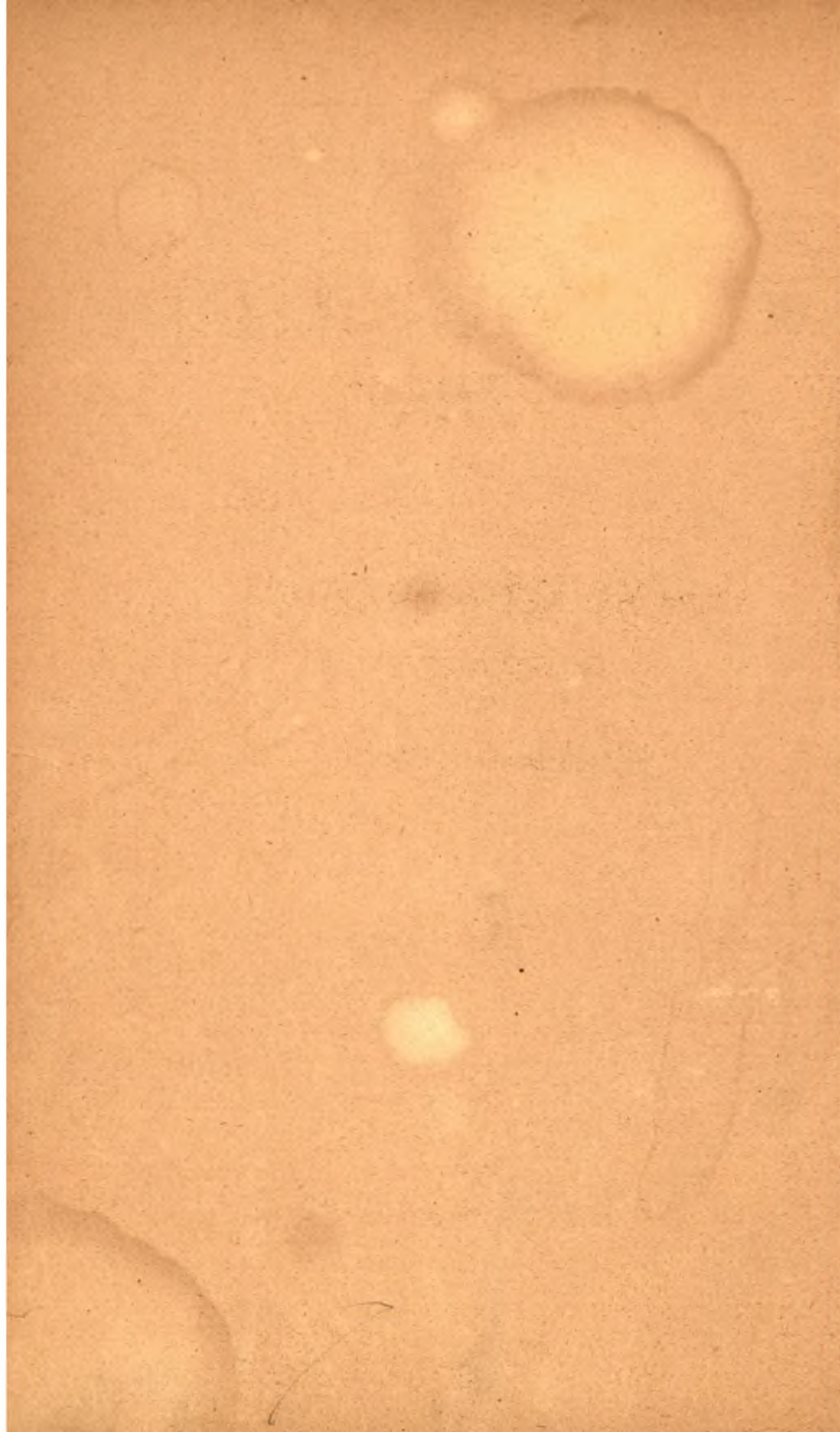


BŮH SE NEDÁ URÁŽETI.
BLIZZARD.



Dr. KAREL MAY:

BŮH SE NEDÁ URÁŽETI BLIZZARD.

PŘELOŽIL

J. TURNOVSKÝ.

ILLUSTROVAL

VĚNCESLAV ČERNÝ.



V PRAZE.

NAKLADATEL ALOIS HYNEK, KNIHKUPEC.

2-228264 (2. výt.)

4113/54



Tiskl J. Rokyta, Praha II-41.



1.

Prve než vyličím událost, kterou mám právě na mysli, vzpomínám si na historku ze svého dětství, která dodnes tak jasně a zřejmě v paměti mé žije, jakobych ji byl teprve včera zažil.

Stáli jsme, na počet asi pět či šest hochů, na tržišti mého rodného města a dívali se na vozku, jehož koně nemohli těžký povoz zmoci. Nadarmo do nich švihal delší dobu a dal se posléz v hněvu strhnouti ku kletbě, kterou doprovázel tak silnými ranami, že koně vskutku své břemeno přes překážku vlekli.

„Ano, nechce-li pomoci jiného nic, pomůže svaté hromobití,“ smál se a odjížděl.

Diváci vůkolní, moji rodáci, smáli se také a nám, klukům, imponovala kletba tak mocně, že jsme jí ihned při svých hrách přehorlivě užívali.

Hromovalo se tehdy s pravou rozkoší a slastí, až to konečně zaslechl můj otec a dal mně z okna známý pokyn, který měl takovou vlastnost, že mne vždy okamžitě uvedl ve velmi žalostnou náladu.

Tehdy rovněž tak a nikoli bez důvodu, neboť jsem pykal za užívání siláckých výrazů tím, že jsem nedostal ničeho k obědu a byl jsem nucen s počty velmi stísněnými přihlížeti, jak chutnala brá rýžová kaše mým sourozencům.

Nedobrovolný tento půst bolet mne tou měrou, že jsem si pevně předsevzal, nikdy již hromovati a chváliitebný tento úmysl utvrdil se ještě víc, když mne po obědě má cihodná, tehdy již osmdesáti-

letá babička vtáhla do kouta a tam mně drsným lavičником tak dlouho ústa otírala, až mi z očí slzy vyhrkly.

„Fi! Fi!“ povídala při tom, „kdo kleje, maže si hubu a jest tedy nutno pořádně ji utřítí. Pamatuj si to a nečiň toho více, chceš-li, abych tě měla ráda.“

Chci-li býti upřímným, jest mně doznati, že toto utírání působilo na mne ještě hlubším dojmem, než púst, neboť co řekla babička, bylo mně světějším, než výrok kohokoliv. Zalezl jsem do koutku, abych pokračoval v očistování svých rtů vlastníma rukama, při čemž jsem se rozpomenul, že jsem nebyl přec jediným, jenž klel.

V důsledcích vzpomínky této zmocnil jsem se tajně onoho mokrého lavičniku a vyplížil se z domova, abych sehnal své spoluviníky. Když se mi to podařilo, prohlásil jsem jim, jakému osudu za stávajících okolností jsou nuceni se podrobiti a vedl jsem je k velkému korytu vodnímu, které stálo v hořejší části tržiště.

A tam jsme se oddali vzájemnému utírání s takovou ohnivou horlivostí, že nám voda zatekla až za kalhoty a my nuceni byli na slunci si ulehnutí, abychom se osušili.

Jak velikou kratochvíli nám toto utírání působilo, právě tak vážně působila na mne tato událost a pravím, že od onoho dne dává se u mne hnus, jež pociťuji ještě dnes proti každé kletbě a přísaze.

Nechť jest ten či onen sebe sympatičtější, jakmile slyším od něho slovo podobné, cítím se od něho odpuzován a vysvětlí-li se, že jest zaklínačem ze zvyku, přestává pro mne nadobro existovati.

Jak daleko se to může v této hříšné zvyklosti dotáhnouti, poznal jsem na člověku, o němž právě hodlám vyprávěti, protože jeho příklad jest zároveň zjevným dokladem, že nelze žertovati s trpělivostí a milosrdenstvím věčného boha.

V době, kdy se tato historka přihodila, byl jsem s Winnetouem, náčelníkem Apačů, u Navajů, kteří ho také uznávali za svého vrchního vůdce, protože v širším smyslu národnostním také náleželi k Apačům.

Tábořili tehdy mezi výšinami Agua grande a chtěli se odsud bráti pochodem ke Kolorado, ne však dřív, než by přitřhl zástup bílých lovců, které jsem k nim objednal.

Zatím co jsme vyčkávali příchodu těchto bělochů, přivedli do ležení naši rudí strážcové dva cizí rudochy, kteří byli zadrženi za velmi podzřelých okolností. Byli ovšem ihned vyslýcháni, ale zdráhali se odpovídati na cokoliv.

Ani slova jsme z nich nemohli vyvábíti!

Poněvadž jejich tváře nebyly barveny a poněvadž též neměli ani jediného znamení kmenového, bylo skoro nemožno určit, k jakému lidu náležejí. Věděli jsme jen, že v posledních dobách Utahové projevovali vůči Navajům smýšlení nepřátelské a proto jsem podotknul Winnetouovi:

„Považoval bych je za Utahy, protože tento kmen ustavičně se tlačí na jih a zamýšlí útok na sídla Navajů. Snad jsou tito dva lidé jimi vysláni, aby vyzvěděli nynější pobyt Navajů.“

Měl jsem za to, že jest tato domněnka správnou, ale Winnetou znal Indiány v končinách oněch obývajících lépe než já.

„Jsou to Pa-Utes,“ pravil, „ale v tom dávám svému bílému bratru za pravdu, že přišli vyzvídati.“

„Byli by se snad Pa-Utes s Utahy spolčili?“

„Winnetou o tom nepochybuje, neboť kdyby jinak bylo, nezdráhali by se tito bojovníci odpovídati nám.“

„Jest tudíž třeba míti se na pozoru. V krajině, jako jest zdejší, možno míti za to, že se vypravují zvědové nejdéle na třídenní pochody od vlastního ležení, z čehož se dá souditi, jak daleko asi jsou nepřátelé.“

„Uff! Budeme je hledati.“

„Kdo?“

„Ty a já.“

„Nikdo jiný?“

„Čtyři dobré oči vidi víc, než sto špatných a čím větší počet bojovníků bychom přibrali, tím snáze mohli bychom býti prozrazeni.“

„Pravda! Ale snad nastane situace, že bude třeba poslati zprávy.“

„Přibéřeme tedy jediného Navajo, ale nikoho víc! Howgh!“

Po tomto Winnetouově indiánském „Amen“ zřekl jsem se ovšem dalších návrhů

Oddíl Navajů, u něhož jsme meškali, čítal mimo starce, ženy a děti asi tři sta bojovníků, jimž velel Nitsas Kar (Velký šíp), náčelník velmi zdatný. Bylo tedy lidí dost k odražení útoku nepřátelského, o němž jsme předpokládali, že nebude proveden ve velikém zástupu.

Ale přes to vše vyslali jsme z opatrnosti posla k nejbližšímu oddílu navajskému, abychom mu dali výstrahu před blížícím se nebezpečenstvím.

V krátké poradě s Nitsas Karem, vyhověno pak bylo Winnetuově přání. Apač, já a mladý, velmi však zkušený a spolehlivý bojovník navajský, tedy v celku tři lidé, byli ihned vypraveni, abychom vyzvěděli posici a pohyb nepřátel.

Navajové zatím setrvali na témž místě, vystavivše dvojnásobné stráž, střežíce též bedlivě oba podezřelé zajaté a vyčkávající našeho návratu nebo poselství.

Bylo velmi časně z rána a měli jsme tudíž před sebou celý den. Všeobecně jsme věděli, že Utahové se roztábořili někde na jihu teritoria téhož názvu, kdežto Pa-Utes bylo lze hledati asi tam, kde se stýkají cípy Utahu, Kolorada, Arizony a Nového Mexika.

To vše bylo ovšem velmi neurčité, zvláště když nám bylo vysloviti se v tom smyslu, že rudochové, jestliže vskutku chtěli Navaje napadnouti, zajisté již dávno původní svá tábořiště opustili.

Kam tedy se obrátiti?

Tak ovšem byl by se tázal, kdo nebyl nikdy zálesákem, my však měli dobrého ukazovatele cesty, na něhož jsme se mohli spolehnouti, totiž sledy oněch dvou vyzvědačů, které jsme našli, jakmile jsme ležení opustili.

Byli jsme v krajině snad nejúrodnější z celé Arizony, čímž není ostatně řečeno příliš mnoho. Země tato slyne nedostatkem pršek, její sporé řeky mají koryta v hlubokých roklich a hlavní tok, totiž Kolorado, protéká skalními stěnami, často přes dva tisíce metrů skoro kolmo stoupajícími. Nahoře se prostírá náhorní rovina všemi směry holá a neporostlá, slunečnímu úpalu a bouřím přes ní se přenášejícím v šanc vydaná.

Jen zřídka objevuje se vodní tok, jenž se dá sledovati, aniž jest třeba slézati nekonečné hlubiny a vrcholky horské a v takových

místech jest ovšem travnatá zeleň a houština keřová i stromová, která tím více oko těší, byl-li před tím zrak ustavičně poután nahými skalami.

Tam, kde se k sobě sblíží různé říčky, jsou i dokonce lesy, mezi nimiž se prostírají šťavnaté stepiny, prairie — a tomu právě bylo tak v místech, kde jsme byli, takže nebylo třeba obzvlášt vy-cvičeného důvtipu k vypátrání sledů oněch zajatých vyzvědačů.

Protože byli tito lidé hned při svém příchodu zaskočení a za-jati, byly jejich sledy dosud svěží, takže se tráva, kopyty koní zdu-paná, ještě ani vzpřímiti nemohla a my tudíž mohli ujížděti cvalem, aniž jsme sledů s dozoru ztráceli.

Jak se podobalo, jeli vyzvědači celou noc, neboť jsme nespá-třili místečka, kde by byli nocovali. Později dojeli jsme na půdu skalnatou, kudy nám bylo ubírat se volněji, ježto jsme byli nuceni zrak více napínati, ale vyzvědači, před námi jedouce tudy za tmy, nemohli býti dostatečně opatrnými a proto zůstavili za sebou i v tvrdé půdě znatelné sledy, byť i nebyly šlépěje jejich koní příliš vytlačeny.

Teprve k večeru dorazili jsme k říčce, kde se včera zvědové zastavili. Nalezli jsme tam v úkrytu jejich medicíny a hrnčky s bar-vami, z čehož jsme poznali, že byli příslušníky kmenů Pa-Uteských a že postupovali po stezkách válečných.

Pohověvše sobě v klidu po celou noc, jeli jsme za úsvitu dále.

Sledy vyzvědačské nedaly se ovšem více rozeznati, čímž jsme však do rozpaků neupadli, neboť jsme potřebovali pouze zachovati směr k řece svatojánské, abychom tam sledy znovu našli. Jeli jsme tudíž na východoseverovýchod, nejdřív savannou, jejíž tráva rostla čím dál řídkěji a pak skalnatou planinou, tak hladkou a nahou, jakoby ulitou z cementu.

Bylo k polednímu, když jsme na vzdáleném obzore uviděli tři body, které se k nám blížily. Protože nebylo pro nás úkrytu a ježto jsme nevěděli, setkáme-li se s bělochy či rudochy, sestoupili jsme se sedel, přinutili koně k ulehnutí a položili se vedle nich na ka-menitou půdu. Na tento způsob nemohli jsme býti tak záhy viděni.

Body se zvětšovaly zároveň s přibližováním se. Poznali jsme

záhy dost, že jsou před námi tři jezdci. Winnetou zastínil si rukou obočí, rozhlédl se bystřeji a pravil pak:

„Uff! Dik Hammerdull, Pitt Holbers a třetí běloch, jehož neznám.“

Hammerdull a Holbers náleželi k lovcům, které jsme očekávali. O něco později poznal jsem je také a vyskočil jsem. Winnetou a Navajo zachovali se podobně, čímž jsme byli spatřeni.

Trojice jezdců stanula rázem.

Pobídnuvše koně, aby se vzpřímili, vysedli jsme a ujižděli k nim. Hammerdull a Holbers nás poznali a zajásavše, řítili se námi vstříc ve cvalu.

Nutno říci, že tito dva muži byli výbornými originály, jaké lze jen v divokém západě nalézt. Všemi svými známými byli nazýváni „obrácení Toastové“. „Toasts“ je vlastně krajíc chleba s máslovou pomazánkou, přiklopený masnotou na jiný krajíc pomazaný. Poněvadž Dick a Pitt kupili se za šarvátek hřbety k sobě, aby se útočníkům zevšad dorážejícím lépe ubrániti mohli, dostalo se jim názvu zmíněného, neboť ukazovali nepřátelům měkčí část své tělesné podstaty, zakrývajíce si navzájem tvrdá záda.

Hammerdull byl mužem vzrůstu malého a — což jest na západě vzácností — byl chlapíkem neobyčejně tlustým. Pokud mu možno bylo, holil si hladce tvář hojně vyšňořenou jizvami a šrámy.

Lstivost jeho rovnala se úplně jeho odvaze, pro kteréžto vlastnosti byl každému vítaným soudruhem, ač na příklad mně často by bývalo milejším, kdyby byl jednal více rozvážně než odvázně.

Navykl si užívatí prazvlášního úsloví, které uplatňoval, jak mohl, totiž: „zdali . . . anebo ne . . . toť úplně lhostejno . . .“, čímž o všem velmi často rozkymácel bránice a lícni svaly svých soudruhů k smíchu.

Pitt Holbers byl vlastně jeho opakem, neboť byl vzrůstu velmi dlouhého a velmi tenkého. Hubený jeho obličej — skoro bych byl řekl — že byl plnovousem zakryt, což by bylo grandiosní nepravdou, neboť jeho plnovous pozůstával sotva ze sta vousů, které pučely a bujely velmi osaměle a velmi porůznu na obou lících, bra-

dě a hořejším rtu a odtud splývaly dlouze a tence až téměř k o-
pasku.

Vyhližel vlastně, jakoby mu byli moli devět desetin vousů se-
žrali; Pitt byl neobyčejným skrblíkem na řeč, za to však velice u-
vážlivým a spolehlivým soudruhem, jenž mluvil jen tehdy, byl-li
tázán.

Jezdce třetího jsme neznali. Byl snad ještě vyšší než Holbers
a při tom příšerně vyzáblý. Skoro se mohl pozorovatel poddávati
sluchovému klamu, že slyší chřestiti jeho kostru.

Hned při prvním pohledu jsem cítil, že se s ním nebudu moci
spřáteliti, neboť tvářnost jeho rýsovala se drsně a surově a jeho
pohled jevil vyzývavost. Existují-li vůbec lidé bezohlední — náležel
zcela jistě k takovým tento dlouhán.

Cválajíce jim v ústrety, slyšeli jsme provolávati Dicka Ham-
merdulla:

„Winnetou, Old Shatterhand! Vidíš je, starý Coone? Vidíš
je?“

Coon jest zkratkou z „Racoon“, což znamená medvěda „mý-
vala“, tímto názviskem osloval Dick Pitta. A málomluvný Pitt —
div divoucí! — odpovídal souvislou větou:

„Myslíš-li, Dicku, že je vidím, tedy uhodí's.“

Popadli nás za ruce a potřásali jimi silně, při čemž Hammer-
dull volal:

„Konečně vás máme!“

„Konečně?“ opáčil jsem, „nemohli jste přece očekávati, že se
s námi setkáte zrovna zde, protože jsme vás objednali do Agua
grande, kam jest odtud ještě půldruhého dne jízdy. A byla vaše tou-
ha po nás vskutku tak velká?“

„Ovšem! Nekonečně velká!“

„Proč? Kde jsou ostatní soudruzi?“

„To je právě to! Proto jsme po vás tolik toužili, a proto jsme
uštvali naše koně skoro k smrti. Jsme nuceni ihned ujížděti do
Agua grande, abychom přivedli notnou tlupu Navajů.“

K čemu?“

„Abychom přepadli Pa-Utes, kteří zajali naše soudruhy. Pryč
tedy, pryč, meššúrs, jinak bychom přišli pozdě.“

A chtěl ujížděti dál. Uchopil jsem však jeho koně za uzdu a řekl:

„Ne tak horkokrevně, Dicku! Především chceme věděti, co se stalo, kdy, kde a jak. Sestupme tedy a vypravujme!“

„Sestoupit? Ani mi nenapadne! Mohu přece vyprávěti i v sedle.“

„Já však chci naslouchati v klidu; přece víte, jakým jsem v tomto směru. Ukvapeností možno pokaziti všecko a nechť se děje cokoliv, nutno postupovati s rozvahou.“

„Ale není-li času na úvahy a rozvahy?“

„Pravím, že máme času dost. Především nám povězte, kdo jest tento muž, jenž jest ve vaší společnosti.“

Winnetou zatím sestoupil s koně; řídil jsem se tudíž dle něho a posadil se k němu; trojlístek bělochů nemohl tudíž jinak jednati, než učiniti totéž.

„Nuže, Pitte, starý Coone, jsme nuceni plýtvati drahocenným časem,“ mumlal Hammerdull mrzutě, „co tomu říkáš?“

„Chtějí-li Old Shatterhand a Winnetou, tedy to bude správné,“ odpověděl Holbers.

„Zdali správné anebo nesprávné, toť úplně lhostejno; jest zapotřebí rychlé pomoci, ale protože bychom jinak ničeho nedosáhli, nutno se podrobiti.“

Na to se posadili vedle nás.

Jejich soudruh, mně dosud cizí, podával mi na pozdrav ruku způsobem, jakobychom se již byli často viděli a spolu hovořili. Dotknul jsem se jí zcela lehce, neboť není mým zvykem někomu ruku tisknouti, komu jsem dříve svou vlastní nenabídnul.

Když pak jí nastavil Winnetouovi, stavěl se náčelník Apačů, jakoby pohybu jeho vůbec nepozoroval. Patrně měl tedy Winnetou tentýž pocit jako já.

„Chcete věděti, kdo jest tento gentleman?“ hovořil Dick Hammerdull, „zove se mr. Fletcher, jest již tulákem po západě skoro třicet let a přidružil se k nám se čtyřmi kumpány proto jen, aby konečně poznal také Winnetoua a Old Shatterhanda.“

„Ano, meššúrs, pravdou jest, co povídá mr. Hammerdull,“ ozval se Fletcher velmi závažně, „potloukám se již skoro třicet let po

západě a uložil jsem si ukázati těmto prokl... rudokožcům, že na naši.... zeměkouli mají k pohledávání starého čerta. Takové.... kanalie, jakými jsou, aby.... stloukl a protože doufám, že jste se mnou smýšlení stejného, tedy by v tom sám.... vězel, jestliže tito.... holomci neponesou své.... kosti tam, kde je bude stloukati Satanáš na.... kaši.“

Téměř jsem se zděsil tohoto vyjádření. To byla slova, která bych byl nikdy vysloviti a tím méně napsati mohl! Každícké slovo, které zde nahražuji tečkami, bylo sprostou kletbou.

Osm kleteb v řeči tak stručné! A při tom se díval na nás, jakoby očekával, že snad nás nadchnul, kdežto mně při tom bylo, jakobych dostával klackem přes lebku!

Již tedy jsem věděl dokonale, s kým jsem se toho dne seznámil, daleko lépe jsem to věděl, než mně mohl Hammerdull říci. Bylo již nyní často o tomto muži vypravováno, jehož každý nutně poznati mohl již z jeho hrůzných nadávek, naprosto zbytečných.

Ano! Byl zálesákem, ale takovým z nejhrubší vrstvy. Nebylo činu, jehož by nebyl schopen; často již vznášela se oprátka nad jeho hlavou; ve své pusté nenávisti předčil i nejkrutějšího nepřítele Indiánů a vyprávěly se o něm věci, při nichž druhým zálesákům, lidem přece vesměs a veskrz dobrým, hrůzou se vlasy ježily.

A ke všemu tomu mluvil-li, přímo se v proklínání koupal, takže i lidé naprosto suroví nechtěli o něm ničeho věděti a míjeli jeho společnost, jak mohli.

Až dosud s nepochopitelným štěstím ušel všem klatbám zákona i pomstě Indiánů, ačkoli všichni, kdož ho znali, souhlasně tvrdili, že by jiného nezasluhoval, leč aby byl skolen jako dravec.

Poněvadž byl vskutku přes příliš vyzáblým zjevem a poněvadž měl v každé větě, které pronesl, ba skoro za každým slovem kletbu mezi zuby, obdržel název Old Cursing-Dry, ale známo bylo, že každý dává život vlastní v sázku, kdo by se odvážil pojmenovati ho takto tváří v tvář.

„Nuže? Oněměli jste snad, meššúrs?“ tázal se, poněvadž se nedočkal naší odpovědi, „domnívám se, že vím, že vy dva umíte mluvit.“

Winnetou seděl s víčky hluboce přivřenými a nehybnou tváří.

Kdyby byl chtěl mluvit, byl by to učinil zajisté nožem, nikoli ústy. Obráželo se to zřejmě v jeho strnulé tváři a proto jsem se ujal řeči za něho.

„Povězte mi pouze,“ vybidnul jsem surovce, „mýlím-li se, čili nic, považují-li vás za Old Cursing-Dry.“

Mister již seděl, ale v tu chvíli vyskočil a vytasiv nůž, rozkřikl se:

„Jak — — — — co? Kdože jsem? Jak jste mne nazval? Mám vám tento nůž vraziti do.... těla? Učiním tak, jestliže mne ihned neodprosíte a — — —“

„Hubu držte!“ přerušil jsem ho, chopiv se revolveru a zamířiv na něho, „při sebe skrovnějším pohybu nožem či tělem máte kulku v lebce! — Tak! — Old Shatterhand není mužem, jenž se dá tak snadno bodnouti, jak si snad myslíte. A podívejte se! Winnetou si také již hraje s bouchačkou! Setkal jste se dnes s lidmi, kteří nedělají dlouhých cavyků. Nejspíš již pozorujete, že leží můj ukazovák na spoušti. Odpovězte tedy stručně a rychle, jste-li Old Cursing-Dry čili nic!“

Oči jeho zasvětlovaly potměšile, ale zároveň uznal, že by byl proti nám ve směšné nevýhodě; proto zastrčil nůž za opasek, posadil se a pravil ve zdánlivém klidu:

„Zovu se Fletcher; kterak mne nazývají snad jiní... padouchové, jest mi lhostejno a vám do toho nic není.“

„Oho! Jest nám do toho mnoho, jaký člověk chce se k nám přidružiti. Dicku Hammerdulle, věděl jste, že jest tento muž Old Cursing-Dry?“

„Ne,“ ozval se Dick rozpačitě.

„Jak dlouho jste s ním pohromadě?“

„Asi týden. He, Pifte, starý Coone, nemyslíš?“

„Myslíš-li, Dicku, že jest tomu tak dlouho, tedy to bude správné.“

„Zda-li správné, nebo nesprávné, toť lhostejno, ale je tomu zrovna týden, nic méně a nic více.“

„Přece vám snad byly jeho kletby nápadny!“ pokračoval jsem.

„Jeho kletby? Mhm! Skoro! Pomyslel jsem si vskutku ně-

kdy, že by se mohl poněkud jinak vyjadřovati, ale že by byl Old Cursing-Dry, nevěděl jsem.“

„Nechci tedy ničeho vytýkati; ale kdybyste byli věděli, a přes to vše k nám ho přivedli, pak — — — zajisté víte, co chci říci. V naší společnosti mluví se slušně; kleteb nestrpíme a komu to není vhod, nechť se klidí, jak jen rychle může, nechce-li býti vyklizen. A teď dosti o tom! Nutno hovořiti o důležitějších věcech. Očekávali jsme vás dva a ještě čtyři muže; padli snad do rukou Indiánů nepřátelských?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Včerejšího večera.“

„Kde?“

„Na rio San Juan.“

„Jakým způsobem?“

„Zdali takovým anebo jiným, toť lhostejno. Ostatně nevím ani jak, ani kterak.“

„Nechápu. Přece snad víte, co se stalo?“

„To je právě to! Nevíme! Věděli bychom, kdyby se to bylo stalo za naší přítomnosti.“

„Ah! Nebyli jste přítomni?“

„Ne! Vypravili jsme se z ležení, abychom opatřili čerstvé maso a protože se nám poblíž nenaskytla zvěř, pustili jsme se od tábořiště dosti daleko. Vraceli jsme se až za tmy a byli bychom vletěli Pa-Utesům přímo do náruče, kdyby nám nebyl přiletěl vstříc mr. Fletcher a nebyl nám dal výstrahu.“

„Měli jste koně?“

„Ano, protože jsme chtěli políčiti na antilopy“

„Mr. Fletcher byl také v sedle?“

„Ovšem! Když se s námi srazil, skryli jsme koně v houštině a plížili se k tábořišti, kde se zatím Pa-Utesové uvelebili. Podařilo se nám připlížiti se tak blízko, že jsme mohli viděti na zajaté soudruhy; leželi spoutáni mezi rudochy.“

„Mrtev nikdo?“

„Z nich? Nikdo — ba ani zraněn.“

„Mhm! Prazvláštní — vskutku! Neslyšeli jste žádných výstřelů?“

„Ne! Byli jsme příliš daleko od ležení.“

„Bylo pozorovati nějakých sledů, že by bývalo bojováno?“

„Dva Indiáni leželi mrtvi u ohně.“

„Podivuhodno! Naslouchali jste přece? O čem se mluvilo?“

„Zdali jsme naslouchali nebo nenaslouchali, toť lhostejno. Nebylo vůbec hovořeno. Odvážili jsme se vůbec až přespříliš i bylo nám pamatovati na vlastní bezpečnost a přivolání pomoci. Proto jsme se záhy vrátili ke koním a upalovali, pokud koním dech stačil.“

„Kam?“

„Kam? Divná otázka! Přímo sem, neboť nám nezbývalo, než vás vyhledati a pohnouti k záchraně soudruhů. Spoléhali jsme, že se s vámi vypraví Navajové. Proto navrhuji, abychom ihned cválali do Agua grande — — —“

„Mějte strpení!“ přerušil jsem ho, „tak daleko ještě nejsme. Chceme viděti jasně, prve než se na něčem ustanovíme. Teď se jedná v první řadě o mrtvolu obou Indiánů. Kdo je usmrtil? Víte to snad, mistře Fletchere?“

„Nechte mne na pokoji!“ odsekl hrubě, „co je mi do dvou rudých padouchů?“

„Nezáleží vám také pranic na běloších, kteří byli zajati?“

„Kdyby nebyl mezi nimi můj syn a synovec, mohl by je všechny ďábel — — —“

„Poslyšte! Vyjadřujte se jinak, sic vás zaženeme odsud a pak se starejte sám, jak byste svým příbuzným pomohl. Jsme ochotni poskytnouti pomoc, trváme však na tom, aby nám byla řečena pravda. Vy tedy nevíte, jakým způsobem přišli rudoši o život?“

„Ne!“

„Povězte tedy, jak se událo přepadení.“

„Nemohu, protože jsem při tom nebyl.“

„Byl jste také mimo ležení? Kde?“

„Na lovu.“

„Byl jste určen osudím vyjít na lov?“

„Ne! Ale nudil jsem se příliš, a proto jsem odejel. Když jsem

se vracel za soumraku, zaslechl jsem již z daleka válečný ryk rudo-kožců v ležení, které bylo jimi přepadeno. Nemohl jsem učiniti nic jiného, než cválati těmito dvěma gentlemanům vstříc, abych jim dal výstrahu. Toť vše, co jest mi o této . . . příhodě známo!“

„V jaké síle přikvačili Pa-Utes?“

„Může jich býti na tři sta. Kdybychom měli jen polovici Navajů, pokusil bych se oněm — — — padouchům život z jejich — — — těl vyhnati, takže — — —“

„Mlč!“ zahřměl na něho Apač, jenž dosud slova nepromluvil, „ty's to, jenž usmrtil oba Pa-Utes.“

„Ne!“

„Lžeš! Jsi vrahem!“

Zraky jejich provrtávaly se navzájem. Bronzové rysy Winnetouovy byly chladny a hrdy jako tvář králova, kdežto z obličeje Fletcherova vyzíraly neukrotitelné náruživosti. Surovec však nemohl vydržeti pohled Apačův déle než pět vteřin; pak sklopil víčka, ale v zápětí pozvedl pravici k přísaze a volal:

„Chci oslepnouti a býti rozdrčen, jsem-li vrahem! Tím jsem řekl dost a teď mi dejte pokoj se svými — — — rudými ďábly!“

Mráz mně přeběhl po zádech. Považoval jsem ho také za vraha, aniž jsem mu to řekl. A teď jsem slyšel takovou řeč! Znamenalo to vyvolávání trestního soudu s tak bezpříkladnou bohaprázdností a drzostí! Jazyk mně vypovídal službu — za to povstal Winnetou a pronesl přízvukem proroka, před jehož duševním zrakem stojí budoucnost nezastřena:

„Tento rouhavý běloch proklínal hned při uvítání v mé přítomnosti celé pokolení rudé pleti, tedy mé bratry a tudíž také mne. Winnetou mlčel, neboť ví, že dobrý Manitou proměňuje kletbu zločynovu v požehnání a dobrodiní. Nyuú však zaklínač rouhal se velkému a spravedlivému Manitou a vybízel ho k pomstě. Pustil se v sázku s všemohoucností o světlo svých očí a celistvost svých údů. Winnetou vidí, kterak ho již stihá boží soud a nechce s ním míti nic společného. Velký Manitou ví právě tak dobře, jako já a Old Shatterhand, že jest vrahem a učiní mu, jak sobě přál! Howgh!“

Apač usedl.

Bývalo by nám naprosto nemožno v tu chvíli promluvit, ale

Fletcher vyskočil a opakoval rouhavou svou přísahu takovým způsobem, že mne přímo vyhodil do povětří. Postoupil jsem k němu a pozvednuv pěst, osopil jsem se na něho:

„Umlkni okamžitě, člověče, sice se zapomenou a rozdrtím tě jako hmyz, jehož smrt jest požehnáním pro ostatní stvoření! Zříkám se tě rovněž. Nechť se stane cokoliv, na naše přispění spoléhati nesmíš.“

Fletcher se přikrčil, ale měl ještě dosti drzosti, aby pověděl posměšně:

„I jen se mne ve jménu — — — zřekněte! Nepotřebuji vás, neboť se nejedná o mne, nýbrž o zajaté bělochy. Ale tohle je tedy ono slibované přispění, které lze očekávati od dvou křížem krážem oslavovaných zálesáků? No — pěkně děkuji, hahaha!“

„Nepotřebuješ za nic děkovati, neboť nemáš, co bys na nás vyžadoval. Pokud se týče zajatců, to budiž naší starostí, nikoli tvou! Učiníme, seč naše síly. Je-li záchrana možna, budou zachráněni.“

„Pak ale jest třeba popílení sobě,“ ozval se Dick Hammerdull, „uznáte přece, mistře, že nesmíme proplýtvati ani minutu. Nemyslíš, Pitte, starý Coone?“

„Mhm!“ odpověděl Pitt Holbers.

„Co?“

„Uvažuj-li správně, tedy nemůžeme nic lepšího dělat, než spo-lehnout na Winnetoua a Old Shatterhand. Oni jsou chytřejší, než ty, Dicku — o sobě ani nemluví.“

„Zdali mluvíš, nebo nemluvíš, toť lhostejno. Ale bývalo by lépe, kdybys byl nemluvil. Takový Coon, jako ty, vlastně má jen bručet a nemluvit.“

„Well! Protože ti dávám v tom za pravdu, žádám tě, abys se mne příště na nic netázal; pak může starý Coon držeti zobák.“

Hovořili vlastně žertovně, neboť mezi nimi nikdy, jakživo, ne-bylo nedorozumění a svárů. Bývalo by to bylo jejich vlastnosti „toastistické“ zřejmě na odpor.

Hammerdull byl však povinen popsati nám místo, kde se bě-loši tábořem položili, prve než byli přepadeni. Vybidli jsme ho k to-mu a on, vyliciv vše, doložil:

„Nejspíš tam již Pa-Utesové nejsou; domnívám se spíš, že se pustili za námi, aby nás také polapali. Proto trvám důtklivě na tom, abychom vzali nohy na ramena.“

„Jste na omylu, Dicku!“ odpověděl jsem, „nebyli jste vůbec pronásledováni. Kdyby byli Pa-Utesové tušili, že jste jim uklouzli, byli by se již dali viděti. Nejspíš jsou přesvědčeni, že pochytili všechny přítomné bělochy.“

„Ale naše sledy? He? Z nich přece poznali, že jsme se vypravili na lov, a že jsme tedy nebyli při šarvátce.“

„Přepadení bylo zajisté nastrojeno večer za prvního soumraku a dnes již byly vaše sledy tak nezřetelny, že jich rozeznatí nemohli, kdy povstaly, zdali před anebo po útoku na váš tábor.“

A vaši soudruhové, budou-li tázáni, nepovědí přece, že unikli ti, na nichž závisí jejich spása. K tomu dlužno uvážiti, že jsou Pa-Utesové na válečné stezce a nemohou se tedy vléci na pochodu s mrtvolami, které budou zajisté pohřbeny na místě.

Ačkoli jsou nuceni zkrátiti valně obvyklé obřady pohřební, přece jen nebudou s pohřbem hotovi před zítřejším polednem a nevypraví se tudíž dříve.

A mimo to vůbec nemají naspěch, protože vyčkávají návratu dvou vyzvědačů, o nichž nevědí, že upadli v zajetí Navajů. Z toho snad jest vám zřejmo, že máme času dost.“

„Zdali máme čas anebo nemáme, toť lhostejno!“ odpovídal Dick, „ale budu se řídit vaším rozhodnutím, meššúrs, protože jste mnohem chytřejší, než Pitt Holbers a starý Coon. Sám to prve řekl.“

„O tobě ani nemluvě, milý Dicku,“ doložil Holbers velmi vážně.

„Buď přece mlčenliv! Řekl's velmi slyšitelně, že již nebudeš řečniti. Co tedy hodláte podniknouti, mistře Winnetou a mistře Shatterhande?“

„Rozhodne Winnetou. Vyptával jsem se a dal jsem si vysvětliti všecko sám, jemu tedy ponechám ostatek.“

Znali jsme se navzájem, jako se málokdy znají dva lidé. V okamžicích, kdy bylo třeba rychlého rozhodnutí, často se stalo, že jsme měli tutéž duši, tutéž myšlenku. Co z nás jeden vyslovil a vykonal, druhý již dříve promyslel a schválil.

A v dnešním případě rovněž tak. Apač se pouze na mne pá-

travě zadíval a když jsem kývnul souhlasně, obrátil se na mladého bojovníka Navajského, jenž s námi zároveň přišel a dosud mlčky za námi seděl, neboť mluví-li náčelník, nesmí se obyčejný bojovník odvážit k projevu nějakému, není-li přímo tázán.

„Zná můj mladý, rudý bratr docela dobře Deklil-Nasla, temný cañon při vodě Juan?“

Indián odpověděl uctivým pokynem.

Winnetou pokračoval:

„Na obou koncích cañonu lze sestoupiti do údolí po úzkých stezkách, které znají toliko bojovníci Navajů. Nitsas Kar, udatný jejich náčelník, nechť přivede své bojovníky ke Cañonu, polovici k tomuto, polovici k onomu konci a svede je po stezce, nikoli však úplně do údolí, nýbrž jen tak, aby spatření nebyli, neboť přivábíme sami Pa-Utes do Cañonu.

Teprv až vniknou bojovníci Pa-Utesští do soutěsky, smí sestoupiti náčelník Nitsas Kar s tím či oním oddílem až k vodě a zatarasí východ a zároveň dá znamení oddílu zbývajícimu, aby se řídil naším pokynem.

Tím budou Pa-Utesové úplně sevřeni oběma oddíly Navajů a nezbude jim, než vzdáti se, nechtějí-li býti postříleni do posledního muže, neboť po kolmých stěnách cañonu vyléztí nemohou, v cañonu úkrytu není a rozvinouti se nemohou také, kdežto bojovníci Navajů budou moci rázem použiti všech svých zbraní, chráněni jsouce skalními útesy před nepřátelskými střelami. Rozuměl mně můj mladý bratr?“

Navajo znovu kývnul.

„Nechť tedy vysedne na kůň a žene ho tryskem do ležení.“

Navajo vstal; popošel mlčky ke koni a odcválal, kudy jsme přijeli.

Po několika okamžicích cválali jsme také, ale ve směru protilehlém, odkud přijeli Dick a Pitt, tedy ke St. Juan-Riveru, jehož břehy znal Winnetou velmi podrobně. A byť i tomu nebylo tak, měli jsme spolehlivé průvodce v Holbersovi a Hammerdullovi.

Fletcheru jsme nepobídli ani slovem, ani posuňkem; stavěli jsme se, jakoby vůbec nebyl přítomen. Ale přes to vše, když se chvíli rozmýšlel, přicválal za námi. Nám by ovšem bývalo daleko milejším, kdyby se byl jirak zachoval.



Můj úder zasáhl ho do záloktí tak prudce, že mu zbraň vypadla.
(Str. 21.)



Winnetou byl právě jako já naprosto přesvědčen, že jsou Pa-
Utesové dosud na téměř místě, kde přepadli a zajali bělochy. Ale přes
to vše kázala opatrnost, abychom se k nim neblížili ze směru pří-
mého, neboť chtěli přece přitrhnutí na Navaje, od nichž jsme při-
cházel a mimo to bylo vždy možno, že nastoupili pochod dřív, než
jsme mysleli, anebo též vyslali nové zvědy, kteří nás spatřiti mohli.

Proto jsme se obrátili více na pravo, přímo na východ a když
jsme za úsvitu příštího dne dorazili do stejné výše s tábořištěm,
ujížděli jsme ještě o kus cesty dále, načež jsme zabočili na levo,
abychom přibyli k ležení od východu, na místě od západu.

Tolik bylo jisto, že rudochové s této strany světové nepřátel
neočekávali, ale také bylo nezbytno, jednati opatrně, neboť tolik lidí
potřebovalo také hojně masa i dalo se souditi, že mnozí bojovníci
potloukali se po širém vukolí, lovíce zvěř pernatou i srstnatou.

Řeky dosáhnuvše na místě výše položeném, utábořili jsme se
poblíž vody na malém paloučku, obklopeném zevšad houštinami.
Bylo však třeba vyzvědět ihned, kterak se daří zajatcům mezi Pa-
Utesy, což bylo podnikem nejen obtížným, ale též svrchovaně ne-
bezpečným.

Nabídnul jsem se, že se o výzkum postarám, ale Winnetou
pevně trval na tom, že půjde sám i bylo mně podrobiti se. Jakmile
se Apač vzdálil, starali jsme se především o vlastní bezpečnost tím,
že jsme zahladili šlépěje, zvířaty našimi zůstavené, aspoň v nejbliž-
ším okolí.

Pak nastala potřeba udělit Old Cursing-Dryovi důtklivou vý-
strahu. Nechtěl jsem s ním sice mluvit, ale předsevzetí tomuto bylo
ustoupiti zatím, jednalo-li se o bezpečnost.

Chlapík přijel zároveň s námi a přivázav koně, jako my, uložil
se do trávy v malé vzdálenosti od nás. Od včerejška nikdo s nim

nepromluvil a bylo nám zjevno, že jest na nás rozhořčen vrchovatě — nebyla mu tedy myšlénka na pomstu asi daleka.

Kdyby nebýval i jeho syn a synovec mezi zajatými, byl bych mu vskutku prisuzoval úmysly zrádné. Co by mu bylo na tom záleželo, kdyby nás byl vydal v ruce Indiánů? Ale zcela bezpečni před ním nebyli jsme přece — kdož mohl věděti, jakými černými myšlénkami duše jeho se zaměstnávala?

Z těchto důvodů považoval jsem za nutné, dosavadní své mlčení přerušiti. Nezbyvalo, než abych s ním promluvil sám, neboť zajisté působila na něho moje řeč mocněji, než kdybych mu byl prostřednictvím Dicka či Pitta vzkazoval, co jsem mu chtěl říci. Šel jsem tedy k němu a tázal se:

„Byl jste nám od včerejška v patách až sem, mistře Fletchere, aniž vás kdo z nás pobízel. Jak se zdá, chcete se s námi i na dále družiti. Jak si to představujete?“

„Do toho vám je čerta starého,“ odpověděl.

„Myslím, že nám přece něco na tom záleží a mimo to žádám, sire, abyste mluvil se mnou jiným přízvukem. Nezvykl jsem naslouchati hrubostem, na které bych patřičným způsobem neodpovídal. Viděl a slyšel jste, že nechceme o vás nic věděti; jestliže jste přes to ujížděl za námi a s námi se utábořil, můžeme to strpěti jen v tom případě, že byste nám nezpůsobil žádných obtíží a škod.“

„Škod?“ ušklíbnul se, „pshaw! Na vás nedá se již pranic poškoditi a zkaziti.“

Sotva dořekl, serval jsem s nejbližšího keře na prst tlustý prut, protáhnul ho levou hrstí, abych ho listí zbavil a šlehl jsem ho několikrát do tváře.

„Tak! Kdo nechce slyšeti, nechť to pocítí. Naučím vás zdvořilejšímu hovoru.“

Vyrazil ze sebe vzteklý řev, vyskočil a vyrval revolver z opasku. Prve než však na mne zamířiti mohl, zasáhl ho můj úder do záloktí tak prudce, že mu zbraň vypadla.

Na to jsem ho udeřil pěstí do skráně.

Škácel se do trávy jako neživý a již se nehnul. V okamžiku stanul mně po boku tlustý Hammerdull, jehož tvář nadšením planula a hovořil:

„Heigh—day! Konečně se zase vidí po dlouhé době váš slavný úder! Thank you, sire! Zrovna tak a nejinak chlap sobě zasloužil. Mohli bychom ho snad drobet spoutat, aby netropil nových šprýmů, až se z mrákot rozkýchá?“

„Ano, milý Dicku! Vložte mu na ruce a nohy několik řemenů. Jistota jest jistotou.“

„Sem pojď, Pitte, starý Coone! Obložíme vůkol útlého těla tohoto Old Cursing-Drya asi půltucet dobrých stuh. Či nemyslíš?“

Pitt se zvolna sbíral a přikolébal se pohodlně.

„Myslíš-li,“ pravil dobrácky, „že to bude tak dobře, tedy bychom se mohli o to pokusit.“

„Zda-li pokusiti nebo nepokusiti, toť lhostejno, ale uděláme to na všecek způsob.“

Spoutali Fletchera a nejen to, nýbrž přivázali ho pevně k silnému pařezu, takže mu znemožnili všeliké odvalování z našeho dosahu. Když byli hotovi, mnul si Dick tlusté své ruce a pravil spokojeně:

„Hned jest při vás docela jiné živobyetí, sire! Jsme již měsíc na cestě, aniž se přihodilo cos pamětihodného a sotva jsme se s vámi setkali, vezíme až po bradu v různých dobrodružstvích.“

„A přepadení předevcírem nebylo dobrodružno?“ tázal jsem se. —

„Pro nás? Docela ne! Vždyť jsme při tom nebyli. A byť i byli! Což jste nebyli na blízku? Při vás možno za týden užítí, čeho se bez vás nelze dožítí za celý rok — to jest jako houska na krámě. Teď jsme svázali starého zaklínače a můžeme tedy pomyslet na něco jiného. Co například říkáte jídelnímu lístku z rvb? Naše sušené maso se svraštilo na nepatrné — — —“

„Máte udice?“

„Tahle otázka! Udice! Sedá na vás mor, sire? Dick Hammerdull bez udice! Tažte se raději, jsou-li v této svatojanské vodičce nějaké ryby. Anebo bychom mohli lovit a smažit pijavky — he! Pitte! Starý Coone! Co myslíš?“

„Mhm! Myslíš-li, že jsou tak vykrmeny a nadity sádlem jako ty, milý Dicku, proč bychom nechytali pijavky? Ale ryby by mně

byly milejší, neboť jsou mým zamilovaným krmivem, kdežto na pivavky dosud nebyl můj žaludek zařízen.“

To byla vskutku dlouhá řeč, na jakou nebylo Holbersovo posluchačstvo zvyklo. Řečnil však proto jen, že se těšil na zamilované jídlo. Na štěstí mohl jsem ho z vlastní zkušenosti ubezpečiti, že má veškerou naději na dobrý lov.

Vplížili se tedy se svými udicemi ku břehu, kde se opatrně uschovali, aby nebyli některým náhodou se zde vyskytnuvším Indiánem nepřátelským spatřeni.

Zatím jsem se pohodlně natáhnul do trávy a zamknul oči, ač jsem nebyl umdlen. Nemohlo býti stejně ani pomyslu na spánek při věcech, které jsem očekával a jež se mne právě tak dotýkaly, jako ostatní družiny.

Zálesák, leží-li, i když nespí, rád přimhouří oči, poněvadž tím bystřeji slyší.

Minula asi hodina, než se rybáři vrátili. Výsledek jejich obratnosti byl tak značný, že jsme měli na oběd i večeri zrovna dost. Bylo nám ovšem zřeknutí se dobrodiní ohně, než by se Winnetou vrátil, ježto jsme nevěděli, můžeme-li tak učiniti bez vážného nebezpečení, že budeme totiž objeveni.

Indiánský nos čenichá kouř na velikou dálku, ale ještě dále vůni masa a zvláště masa rybího.

Čas mijel strašně zdlouhavě. Již i poledne nadešlo a zase minuly dvě hodiny. Oběma Toastsům již se hrozně stýskalo po obědě a mimo to měli strach o Winnetoua.

Abych je upokojil, upozornil jsem je na velikou vzdálenost od tábořiště a nesmírnou zdlouhavost, jaké vyžaduje plížení se za bílého dne. Old Cursing-Dry probral se již dávno z mrákot, ale nejevil pohybu a jeho oči byly zamčeny. Bylo nám ostatně příjemno, že jevil takovou necitelnost.

Konečně zašelestilo jemně malé křovisko — Winnetou se vrátil. Tvář jeho byla nehybna jako vždy, ale znal jsem ho dobře i věděl jsem, že se vrátil s dobrými zprávami. Dal nám to na jevo, jakmile spatřil ryby, takto:

Aniž slova pronesl, sbíral suchou trávu a drobné kletí, narovnal toto palivo v malou hraničku, vytáhl svůj punks (křesadlo) a roz-

dmýchal oheň. Dick Hammerdull zazářil v tváři, udeřil Pitta loktem přívětivě do žeber a zašveholil:

„Famos! Jak se zdá, jest všecko all right a můžeme tedy pi-javky smažiti. Co tomu říkáš, Pitte, starý Coone?“

„Myslíš-li, že se těším na oběd, tedy ti ponechávám tuto správnou domněnku, milý Dicku,“ odpověděl dlouhán pohodlně.

Rozdělili jsme ryby pro oběd a večeři, načež obdrželi všichni svůj podíl; také Fletcherovi dostalo se tolik, co nám. Když byl jeho podíl upečen, působilo Dickovi zvláštní radost — krmil surovce jako dítě. Winnetouovi neušlo, že jest Fletcher spoután, ale v povaze jeho nebylo, aby se tázal po příčině toho.

Netázal jsem se ho rovněž po výsledku jeho výzkumů, věda, že sám o tom začne v pravou chvíli; ale soudruzi naši neměli tolik trpělivosti a sotvaže Dick Hammerdull poslední sousto chrupu svému odevzdal, utřel si ústa rukávem, jenž se lesknul podezřele mastnotou a pravil:

„Tak! Nasytili jsme se a můžeme klidně přemýšleti o národopisu americkém a zvláště o Pa-Utesích. Doufám, že se nám dosud neodstěhovali.“

Winnetou mlčel.

Aby naznačil svou věc určitěji, ozval se Dick po malé pomlčce znovu:

„Anebo bych se snad mýlil? Byli by již pryč?“

Mužně sličné rysy Apačovy pohnuly se lehce úsměvem a ve rtech jeho ozvalo se vlídně:

„Rosa se snáší v pravou chvíli a slunce vychází v pravou dobu. Proč nečeká můj bílý bratr, až také mně nadejde pravá chvíle, abych promluvil.“

„Zcela prostě proto jen, že jsem strašně zvědav,“ odpověděl Dick v naivně směšné upřímnosti.

„Jen skvař (žena) smí býti zvědavou, nikoli však muž, zvláště je-li bojovníkem takovým jako Dick Hammerdull. Necht' však zví můj bratr, čeho si přeje. Pa-Utesové jsou dosud zde“

„Kde?“

„V ležení, jehož se včera zmocnili. Winnetou spočítal jejich bojovníky přesně. Mají dvakrát sto a šestkrát deset mužů. Náčelníkem

jejich jest Pats-Avat (Velká treпка, Velký střevíc = moccasín = opánek).“

„A zajatí?“

„Jsou na živu; spoutáni ovšem, ale zdraví a nezraněni. Osobodíme je příští noci.“

„Že je — — — osvo — bodíme?“ tázal se Dick v radostném údivu, „myslel jsem, že by bylo lépe vyčkati, až by padli Utesové Navajům do náruče — pak se dostane bělochům svobody samozřejmě.“

„Winnetou myslí, že jest jeho bílý bratr na omylu. Jestliže obklíčíme Pa-Utesy v caňonu a budou-li bílí zajatci ještě u nich, mohli by nám rudí mužové klásti různé podmínky a vyhrožovati, že bělochy usmrtí. Budou-li však tito již osvobozeni, bude nucen nepřítel přistoupiti na vše, co mu vzkážeme a na čem setrváme.“

„Ah! Inu! Docela správně, docela! Jest mně také mnohem milejším, vytáhneme-li ještě dnes kamarády z bryndy, neboť to bude kousek, že si nelze pěknějšího pomysleti. Ale jakým způsobem provedeme jejich záchranu?“

„Můj bratr se toho doví, až nadejde vhodná chvíle. Winnetou naslouchal a slyšel hovor mnohých Pa-Utesů. Zvěděl, proč dosud neodešli a kterak se přihodilo, že přepadli bílé lovce.“

Napjali jsme sluch.

„Jeden z oněch dvou zavražděných,“ pokračoval Winnetou, „byl synem náčelníka. Jeho pohřeb trval až do rána, neboť bylo třeba nad jeho hrobem vystavěti velkou kamennou mohylu. Celou noc ji budovali.

Náčelník jest velice rozechvřen a rozžalostněn smrtí svého syna a jest tedy zcela možno, že dá zajaté bělochy usmrtiti, aby jejich duše ve věčně zelených pláních loveckých sloužily duši jeho syna.“

„All devils! To by bylo strašné!“

„Nebylo by to leč pomstou, které se naučili synové rudé pleti od bělochů. A tento trest byl by tím spravedlivější, protože by dvojnásob zasáhl vraha, jehož syn a syn jeho bratra jsou mezi zajatými.“

„Tedy přece Old Cursing-Dry?“

„Ano, jest vrahem.“

Fletcher ležel blízko, takže slyšel všecko. Od chvíle, kdy jsme mu dali jísti, byly oči jeho otevřeny, ale promluvil až teprv nyní, „Neučinil jsem toho!“ ozval se vztekle, „a nevím o tom ničeho! Tito . . . holomci jsou nejničemnějšími . . . jaké si lze pomyslit. Přísahám u všech . . . že mluvím tentokrát pravdu!“

Obhajovací řeč jeho obsahovala zase tři kletby, které nelze opakovati. Winnetou, ignorovav je i jejich mluvčího, pokračoval:

„Pa-Utesové nechtěli tábořiti tam, kde jest nyní jejich ležení, nýbrž chtěli se bráti pochodem dále. A nebyli by vůbec bělochy přepadli, kdyby nebyla dvojnásobná vražda spáchána. Náčelníkův syn ještě se dvěma bojovníky klusal jako přední hlídka před celým oddílem valný kus cesty — v tom padly rychle za sebou dva výstřely. Skácel se mrtev s koně a s ním jeden bojovník. Oba byli střeleni do hlav.“

„Kdo mně dokáže, že jsem střelil já?“ říčel Fletcher vztekle.

Winnetou pohlédl upřeně na Hammerdulla a Holbersa.

„Odváží-li se tento muž ještě jednou ozvati se tak hlasitě, vloží mu moji bílí bratři do úst řádný roubík a svážou ho do kozelce jako divokou kočku; pak ho zavěsí nad řeku, aby se zvolna a bídně utopil.“

Na to pokračoval nezměněným přízvukem.

„Druhý bojovník, jenž nebyl zraněn, pobídnul koně směrem, odkud výstřely vyletěly. Opozdil se však a zahlédl jen jezdce, který se hnal tryskem s místa svého zločinu. Protože nebyla úplná tma, mohl si všimnouti muže i koně. Jezdec měl na hlavě slaměný klobouk a pod ním šátek uvázaný, jak jej nosí vakveros a cowbeys, ale ani ručnicí nemohl ho dosáhnouti. Kůň měl tmavé zbarvení se světlejší skvrnou na pravé kýtě. Moji bratři vědí, kdo nosí takový klobouk a šátek a či kůň má takovou skvrnu. Winnetou slyšel zřetelně, jak popisoval rudý bojovník svému druhovi koně i jezdce.“

To již bylo přímou obžalobou Fletchera s důkazy nad slunce jasnějšími. Popis se hodil na něho i na koně. Ale padouch odvážil se přece na popírání a sípěl vztekle:

„Lež! Nic, než lež! Co říká takový rudý . . ., nemá žádné . . . ceny. U všech . . . přísahám, že jsem nevinný jako dítě . . .“

Zase padly čtyři výtoky, za které bych ho byl nejraději u-

tloukl ve své útlocitnosti. Apač, nepohnuv brvou, pokračoval chladně, zvučně, neochvějně:

„Vzpomínají sobě moji bílí bratři strašných a nelidských slov, které muž, jenž opodál se v poutech váli, pronesl o mužích rudé pleti, sotvaže se s námi setkal? Vyslovil je, ač viděl, že jsem také rudochem. Kolik slov promluvil, tolik svědků a tolik soudců stojí proti němu. On a nikdo jiný jest vrahem, ačkoli se již dvakrát krivě zapřisáhnul, že jím není.“

Old Cursing-Dry vzpíral se v poutech a křičel:

„Opakuji tutéž přísahu znovu, dokládaje se všemi..... Chci býti oslepen a rozdrcen, jsem-li vrahem. Jste-li tak hloupými, že věříte.....“

Další nadávka mu uvízla v hrdle, neboť jsem k němu přiskočil a zafal mu prsty do ohryzku. Současně urval jsem cip jeho kabátu a svinul jej v klubko.

Ostřejším stiskem hrdla přinucen, lapnul ústy do široka rozevřenými po vzduchu — současně mu zajel roubík za zuby a Hammerdull, vždy pohotově při podobné kratochvíli, postaral se o tuhý obvazek, rovněž z kabátu vrahova, jímž mu obvázal ústa, aby nemohl roubík jazykem vyhoditi.

Bezpečni jsouce nyní před jeho rouháním a sprostáctvím, vrátili jsme se na svá místa.

Drahnou dobu seděli jsme mlčky; všichni však věděli, co vzájemně cítíme a myslíme, byť se nevypravil nikdo.

Vyvrhel!

Na hlubší stupeň, než jest zvíře dravé, skleslý člověk!

Vražedník ze záliby, z krvelačné choutky!

Pionér neřestnosti a sveřeposti bývalých tak zvaných kultur-
níků, kteří přišli z Evropy Ameriku vybíjet, lakotit, žízniť po zlatě a krvi!

Nalezli by se snad ještě jiní lidé rázu podobného?

O málo byl bych pochyboval, ale — bál jsem se této pochybnosti. Ačkoli se mé srdce proti tomu vzpíralo, byl jsem nucen přisvědčiti.

A jak jsme mohli s člověkem tím naložiti?

Dáti mu svobodu, bylo by znamenalo podporovati jeho da-

rebáctví, vypustiti z klece nezkraceného tygra proti všem, kdož smýšlejí a jednají po lidsku.

Skoliti ho? K tomu jsme neměli práva ani chuti.

Co tedy? Vydati ho Indiánům? Dáti ho souditi zákonem západu?

Ano! — A znovu ano! Zasloužil toho, neboť byl vrahem a jen smrt mohla jeho řádění učiniti přítrž.

Winnetou položil mi náhle ruku na rameno, jakoby byl s mého čela vyčetl myšlenky, jež můj mozek pobuřovaly.

„Můj bratr nepotřebuje tak úsilovně přemýšleti,“ pravil vážně, „byť ho i bolelo, zničení život člověka třeba špatného, nelze jinak! Nechce-li ho souditi, bude zlosynovi náčelník Apačů soudcem sám. Old Cursing-Dry bude vydán Pa-Utesům. Řekl jsem. Howgh!“

„Považuješ mne za slabocha?“ ozval jsem se.

„Ne, ale za zbytečně milosrdného muže.“

„Ano. I s tímto člověkem mám soucit, nikoli však o jeho tělo, nýbrž o jeho duši. Má snad přímo ze života odebrati se do věčného zatracení, aniž jsme povinni poskytnouti jí možnost k pokání, tedy k jediné stezce spásy? Má býti člověk utracen, aniž může pozvednouti prosebný zrak k nebesům a žádati za odpuštění?“

„Proč se staráš tak zbytečně a marně? Máš tolik moci, abys duši této zrak otevřel? Jest jen jediná bytost, která jest k tomu oprávněna a dosti silna, sám jediný Manitou! Naučil's důvěřovati jemu, odvykl's snad, činiti totéž? Nestarej se o cizí duši! Život pozemský rouhavého a vražedného netvora tohoto propadl neúprosnému, odstrašujícímu zákonu savanny. Nad jeho duši jediné Manitouovi sluší rozhodovati!

Od této chvíle není již trpěným soudruhem naší společnosti, nýbrž jen a výhradně naším zajatcem, jenž bude vydán Pa-Utesům k zaslouženému trestu, protože se na nich prohřešil a tím i neštěstí svých soudruhů zavínil. Proto nesmí slyšeti, o čem budeme dále hovořiti!“

Kdože mohl odolati jeho velitelským pokynům? Nebylo jinak možno, než podrobiti se jim.

Stlumiv jasný a zvučný svůj hlas, pokračoval Winnetou po krátké pomlčce.

„Winnetou poví svým bílým bratřím, jak bude možno osm bílých zajatců zachrániti. Dick Hammerdull a Pitt Holbers znají místo, kde se Pa-Utes utábořili. Řeka tam tvoří malý poloostrov, jenž souvisí s ležením zcela úzkým pruhem země; na tento poloostrov byli zajatci přeneseni, protože tam nepotřebují býti přílišně stráženi. Řeka a vazba brání jim v útěku.“

„Znám tento poloostrovek,“ pravil Hammerdull, „chtěli jsme tam učiniti ležení, ale nechali jsme toho, protože tam bylo mnoho kousavých much. Břehy jeho jsou porostly houštinami.“

„Ano. To nám právě ulehčí dílo osvobození,“ pokračoval Apač, „zajatci jsou spoutáni a nelze jim tudíž odvaliti se do vody a tudý uniknouti, protože by utonuli. Stačí jim tudíž jediný strážce, postavený na úzkém pruhu. Ale i kdyby tam byli z opatrnosti postaveni na noc dva nebo tři strážcové, také se s nimi záhy a beze škody vypořádáme.“

„Well! Jsem přesvědčen, že bychom tiše uklidili i čtvrtou hlídku, kdyby tam jaká byla a zrovna tak tiše zbavili bychom zajaté kamarády vazby. Ale co se stane pak?“ mudroval Dick, „vůkol všude rozložilo se dvě stě šedesát Indiánů, jimiž není možno se proplížiti.“

„Nebudeme se jimi plížiti, neboť unikneme po vodě.“

„Po vodě! Mhm! Všecka čest — ale snáze se poví, než vykoná. Jsem přesvědčen, že soudruzi dovedou vesměs plovati, ale jak budou pohybovati rukama a nohama, když byli takovou dobu svázáni? He? A pak se nedá zameziti, aby ten plaval hbitěji, onen zdlouhavěji. Tím povstanou mezi námi mezery a přední budou nuceni čekati na zadnější. Zatím by se mohli objeviti Indsmen a vybrati je udicemi jednotlivě na břeh, anebo jim shasnouti svíci hned ve vodě.“

„Můj bílý bratr neměl pozoru na má slova a skáče mi do řeči,“ pravil Apač chladně, „pravil jsem, že unikneme po vodě, nikoli ve vodě. Netřeba nikomu plovati, neboť zbudujeme plavidlo. Bude-li třeba do vody vstoupiti, učiní to z nás pouze dva, Old Shatterhand a já.“

„Ah! Plavidlo! Plť, vor! Plavidlo pro osm až dvanáct lidí — to již bude třeba něčeho většího a takové těleso Indsmen zcela jistě

postřehnou, třebaže bude v noci tma, protože jest nový měsíc. Co tomu říkáš, Pitte, starý Coone?“

„Myslíš-li, že bude nový měsíc, dávám ti za pravdu,“ pravil Holbers, „ale Winnetou jistě ví lépe, než ty, co vlastně chce a proto mlč!“

„Zdali ví, nebo neví, toť nejen lhostejno, nýbrž docela a naprosto lhostejno,“ zlobil se Dick, „ale já jsem také naprosto přesvědčen, že má Winnetou jen a jen znamenité myšlenky. A co tomu vlastně říkáte vy, mistře Shatterhande?“

Protože se mne přímo otázel, bylo mně promluvíti.

„Uhodl jsem již úmysl svého rudého bratra,“ řekl jsem, „plavidlo nesmí býti spatřeno, ale bylo by viděno, kdyby byli Pa-Utes ve svém ležení. Proto se domnívám, že je chce Winnetou z tábořiště vyvábíti.“

„Můj bílý bratr uhodl,“ přisvědčil Apač, „Pa-Utes budou vypuzeni od řeky.“

„Tohle bych rád věděl, čím a jak?“ ozval se prostořeký Hammerdull.

„Ohněm.“

„Hrome! Co vlastně zapálíme? Les? Byla by ho škoda, neboť zde jest tak málo lesů — — vlastně by to bylo hříchem.“

„Les je náčelníkovi Apačů posvátným a nesmí býti ohněm zničen,“ pravil Winnetou, „ale můžeme něco zažehnouti, co jest posvátno jen Pa-Utesům, aby se poděsili, neboť uleknou-li se, dopustí se v zápětí ještě jiné neprozřetelnosti. Opustí totiž ležení.“

„Jsem vskutku zvědav, co chce zažehnouti master Winnetou.“

„Nový náhrobek.“

„Výborně! Tahle myšlenka má cenu deseti tisíc dolarů. Ale náhrobek nehoří, protože jest z kamene.“

„Také netřeba, aby hořel. Navrstvíme suché klestí a trávu na kamení. Jakmile hranice tato vzplane, uleknou se rudí mužové a poběhnou k ohni, aby jej uhasili.“

„Ale protože není ještě náhrobek dohotoven, jsme nuceni čekat. A ještě pak bude nebezpečno, přiblížiti se k němu, protože tam budou státi hlídky.“

„Nechť se rozpomene můj bratr Hammerdull na zvyklosti ru-

dých bojovníků. Jakmile bude náhrobek dohotoven a mrtvola náčelníkova syna do něho vložena, nesmí u náhrobku prodlévati nikdo, leč otec, aby vykonal obřadné zpěvy pohřební, které smí jen duše zavražděného slyšeti. Budeme tedy míti na překážku jen jediného.“

„Usmrtí se?“

„Ne! Old Shatterhand a Winnetou neusmrcují nikoho, nejsou-li k tomu donuceni nezbytně. Náčelníkovi dostane se Old Shatterhandem jediného úderu, aby umkl na tak dlouho, dokud mu mluvíti nedovolíme; nic jiného nesmí se mu státi!“

„Nemůžeme býti současně u náhrobku, u plavidla a na ostrůvku. Rudoši shasí oheň dříve, než budeme hotovi a pak jest pochybno, zdaří-li se druhý záměr.“

„Nechť jen Dick Hammerdull příliš se nestará! Rozdělíme se a vyměříme přesně čas, takže se může zdařiti všecko. Především pusťme se do práce a budujme plavidlo, které nechť jest hotovo dřív, než se uloží soumrak.“

„Jsme bezpečni, že nebudeme pozorováni?“

„Winnetou ví zcela dobře, že Pa-Utes nepřijdou do těchto míst.“

„Zdali přijdou nebo nepřijdou, toť lhostejno, ale na všecek způsob bude lépe, nezvědí-li, že jsme zde a jaké máme úmysly. Na všecek způsob jest vždy lépe, stane-li se, co jest lepší. Nemyslíš, Pitte, starý Coone?“

„Myslíš-li že lepší věc jest lepší, než horší, milý Dicku, tedy se s tebou o to nechci hádati,“ odpověděl Pitt velmi suše.

Vyšli jsme tedy porážet mladé, tenké stromy; poněvadž jsme seker neměli, byla naše práce zdlouhava, za to však nepoměrně tiha. Svěžích, ohebných, pružných a pevných prutů k pevnému spojení kostry z hmotnějšího dřeva bylo po ruce došt. Plavidlo jsme vyhotovili za neúplné dvě hodiny se dvěma kormami v předu i v zadu a mimo to se čtyřmi vesly v bocích, pro případ, že by bylo třeba hbitějšího pohybu, než pouhého proudu.

Pak jsme nasbírali čtyři velké otýpky dříví a trávy a naložili je na plf. Na to bylo třeba odstraniti koně.

Jak jsem již podotknul, byli jsme nad táborem Pa-Utesů a bylo

nám tudíž plaviti se po proudu, kdyby se nám byla zdařila záchrana zajatců. A bylo nám přidržovat se druhého břehu, aby byli pronásledovatelé nuceni dříve se přebrodit nebo přeplaviti, než by nás stihati mohli. Z těchto důvodů bylo nám převésti koně na druhý břeh a skrýti je na nejvhodnějším místě nějakém daleko pod tábořem. Old Cursing-Drya bylo nám také někam dopravit.

Vysadili jsme tudíž koně pomocí voru na druhý břeh, načež jsme Fletchera připoutali k sedlu. Pitt Holbers měl příkaz, aby setrval při voru, kdežto my ujížděli po proudu, nikoli však podél břehu, nýbrž dalekou oklikou okolo tábora, takže jsme nemohli býti viděni.

Abychom využítokovali posledního jasu denního, jeli jsme cvařem a byli jsme za půl hodiny již tak daleko, že jsme byli aspoň anglickou míli pod tábořem. Nalezli jsme tam malou rokli, v níž rostlo několik stromů; mohli jsme tam tudíž koně uvázat.

Old Cursing-Dry byl se sedla sejmout a rovněž ke stromu přivázán tak pevně a trvanlivě, že se nikterak nemohl uvolniti. Dal nám na jeho svůj vztek tím, že po nás několikrát kopnul, když jsme mu koně poutali. Kdyby nebyvalo dobrého roubíku, byl by nás vyčástoval spoustou nejšfavnatějších, surových nadávek.

Byli jsme ovšem nuceni zanechati ho bez ochrany a dohledu a pekně se vrátiti valný kus cesty pěšky, nemajíce koní. Návrat jsme nastupovali za prvního soumraku, což nám cestu ukrátilo, neboť jsme se nemusili příliš řece vyhýbati. K Pittovi Holbersovi dorazili jsme za úplné tmy beze škody.

Vstoupivše na vor, odpoutali jsme jej a plavba, nemálo nebezpečná, byla zahájena. Ujal jsem se zadní kormy, Winnetou postavil se k přední a šeptem udílel mi pokyny. Byla taková tma, že by byl nikdo neviděl vlastní dlaň před očima, kdo ovšem nebyl zálesákem, já však rozeznával jednotlivé stromy na břehu a Winnetou, mistr ve všem všudy, viděl jistě bystřeji než já. Dick a Pitt dřepěli na plti, spolehajíce na nás a nuda probudila v nich chuť k jídlu. Večeřeli klidně.

Pa-Utes tábořili na levém břehu, proto jsme se přidržovali pravé strany řeciště. Řeka měla slušný spád a ustálený proud, takže jsme rychle po něm splývali.

Jakmile měl Winnetou za to, že jsme se k ležení s dostatek

přiblížili, přistáli jsme k levému břehu na místě, kde byl vor ukryt převislými větvemi keřů a stromů, jako loubím. Pravím: k levému, neboť jsme chtěli prchatí později po pravém břehu, ale byli jsme především nuceni na levém břehu vystoupiti, abychom provedli svůj záměr.

Winnetou se vypravil na nové výzkumy. Vrátil se asi za hodinu a hlásil, že našel všecko pro nás v situaci příznivé, že bude náhrobek zcela jistě po půlnoci dohotoven a pak že tam bude náčelník sám a sám. Náhrobek byl postaven asi tři sta kroků od ležení v lese. Smělý Apač doplížil se též do bezprostřední blízkosti poloostrova, aby vyzkoumal, ku kterému bodu nejlépe by zarejdoval a přistál s vorem.

Až do půlnoci leželi jsme mlčky a bez šelestu pod hustým loubím. Pak zašeptal Winnetou:

„Můj bratr nechť vezme z nábojnice zápalné stuhy!“

Tedy začátek našeho díla osvobozovacího!

Každý prozřetelný zálesák musí ve své brašně míti klubko tenkých, zápalných stuh, neboť často se mu přihází jejich nutné upotřebení. Uříznuv dostatečně dlouhý kus, zastrčil jsem jej bez obalu do kapsy, abych jej měl v pohotovosti. Pak jsme všichni vystoupili s voru na břeh, majíce otýpky na ramenech. Winnetou krácel v čele.

Ubírali jsme se pokosem na levo k lesu. Apač vyhledával bystře taková místa, kde stromy rostly méně těsně u sebe, takže jsme mohli snáze projíti. Na pravo před sebou spatřili jsme záře táborových ohnišť, na levo spatřili jsme později oheň menší. Byl zažehnut u náhrobku. Přiblíživše se k náhrobku ještě blíže, zpozorovali jsme Pats-Avata, náčelníka Pa-Utesů, jenž seděl sám u mrtvoly svého syna.

Přišedše ještě blíže, zaslechli jsme jeho žalostné mumláni. Bylo mi ho žel.

Složivše otýpky, při nichž setrvali Pitt a Dick na stráži, plížili jsme se s Winnetouem k náčelníkovi a stanuli posléze těsně za ním, aniž nás postřehl.

Winnetou pokročil rychle ku předu.

Pats-Avat vzhlédl k němu, vyskočil a zasípěl zděšeně:

„Uff! Náčelník Apačů! Winnetou!“

„Ano,“ pravil Apač ukázav na mne, „a zde můj bílý bratr Old Shatterhand.“

Indián se rychle otočil a utkvěl na mně strnulým pohledem. Již rozevíral ústa, aby vykřikl o pomoc, ale již mu také seděla má pěst na skrání. Skácel se mlčky Winnetouovi do náruče.

Dal jsem znamení zálesákům, kteří popadli po dvou otepích a přivlekli je rychle. Rozložili jsme palivo vúkol náhrobku, přiložili zápalné stuhy a zažehnuvše je, pádili jsme jako vítr k řece. Za minutu byli jsme na voru.

Odpoutavše jej, splývali jsme zvolná po proudu, držíce se břehu, kde byl nejhlubší stín. Teprve později napomáhali jsme vesly a kormami.

Vyjasňovalo se od požáru u náhrobku a také jsme zahlédli táborové ohně. V jejich záři ležel poloostrov před námi. V tom se zmohl požár u lesa a soustředil na sebe pozornost Indiánů. Zaslechli jsme jejich výkřiky, jež splynuly ve všeobecném hluku, načež jsme zahlédli bojovníky, utíkající jednotlivě i v houfech k náhrobku.

„Náš okamžik nadešel,“ pravil Winnetou, „připravit zbraně a nože ven, abychom vazbu zajatých rychle přeřezali.“

V tu chvíli rozlehl se od lesa ustrašený pokřik:

„Neav ekve, neav ekve (náčelník mrtev, náčelník mrtev)!“

Kdož ještě meškali v táboře, vyskočili a pádili k požáru. Zcela zřejmě jsme viděli, že i s poloostrova hnali se dva rudoši ku břehu a tábořem k lesu, kde stál náhrobek.

„Chopit se vesel a k ostrovu!“ velel Apač, „Holbers zadržívor u břehu.“

Plavidlo se rozletělo jako člun po hladině šourem k poloostrovu. Jakmile narazil na mělčinu, vyskočili jsme, Winnetou, Dick a já na břeh. Stál tam jediný strážce, zády k nám, tváří k požáru lesnímu obrácen. Zaslechnuv šelest kroků za sebou, jemuž jsme se v běhu nemohli vyhnouti, obrátil se a vykřikl.

Současně namířil ručnicí na Winnetoua, ale již také vrazil mu Dick do ramene. Výstřel zarachotil, ale koule ušla do vzduchu. Přiskočiv, vyrval jsem mu ručnici, zatím co Dick ze zadu se na něho

zavěsil a ubožáka k zemi srazil. Pak jsem ho omráčil úderem do skráně.

Za mnoho-li okamžiků se to sběhlo? Za málo! Pak jsme se rozběhli s noži v hrstích k zajatcům. V minutě byli vazby sprostěni a dovedeni na vor, kde si mohli strnulé údy rozetírati, aby pružnosti nabyly. Chopili jsme se vesel a popohnavše vor k pravému břehu, splývali jsme rychle po proudu.

Všecko se událo a sběhlo rychleji, snáze a šťastněji, než jsme se zprvu domnívali, a přece již bylo svrchovaně na čase, že jsme již byli na volném řečišti, neboť výstřel i výkřik hlídačův byly zaslechnuty a rudoši vraceli se tryskem, aby pátrali po příčině toho.

Zahlédli nás, neboť jsme plynuli v záři ohňů a spustili zuřivý ryk. Ale všecky hlasy jejich přehlušil mocný, zvonivý hlas Apačův, jenž se vztýčiv a dlaně trubkovitě ke rtům přiloživ, provolával:

„Pats-Avat, náčelník Pa-Utesů, není mrtev a záhy se proběře ze spánku, neboť byl pouze omráčen Old Shatterhandem. A zde stojí Winnetou, náčelník Apačů. Osvobodili jsme osm bílých zajatců a oni tisíc Pa-Utesů nemůže nám je odejmouti! Howgh!“

Na toto prohlášení zdvojnásobil se ryk a zahřmělo několik výstřelů, aniž jsme však byli zasaženi, neboť již také zář ohně dopadala za nás. Plavili jsme se ve stínu, neposkytující terče indiánským střelám. Dlouho ještě slyšeli jsme hlasy rudochů, kteří zmateně a bez rady po břehu pobíhali, dávající sobě ujíti možnost dohoniti nás.

Ze zajetí a nejspíš též od mučnické smrti vysvobození mužové zvěděli tedy z úst Apačových, kdo jsme. Začali vykřikovati, radující se a děkující, ale Winnetou břitce nařídil, aby utichli, načež promluvil:

„Nejsme dosud v bezpečnosti a kdož ví, mohou-li se všichni radovati, že ušli Pa-Utesům. Uplyne jen malá píď času a nastane nám soud, který velice vážně skončí. Proto —ticho! Howgh!“

3.

Winnetou stál jako dřív u přední kormy a zařídil vor k pravému břehu, jakmile jsme dorazili k místu, kam jsme dopravili Fletchera a koně. Osvobození mysleli, že tam vystoupíme všichni, ale Winnetou se ozval:

„Zůstaňte na svých místech! Poplavíme se dále!“

„Proč tedy jste přitrhli ku břehu, nechcete-li vystoupiti na sucho?“ tázal se kdosi všetečně.

„Protože zde máme koně.“

„A my nemáme žádných! Hrom a peklo! Neměli jste času nebo chuti také naše koně odvázati? A zbraně nám chybí rovněž. Jak se uživíme a uhájíme v takové pustině, nemajíce ručnic, ba ani nožů? Proč jste si na to, u všech čertů, nevzpomněli?“

Nastala pomlčka, načež se Apač tázal:

„Zove se snad mladý, bílý muž, jenž právě mluvil, Fletcherem?“

Poznal jsme přízvuk, jímž otázku tuto vyslovil. Bylo jej slyšeti tehdy jen, byl-li Apač nucen s někým jednati, jímž opovrhoval, a zároveň se snažil hněv svůj potlačiti.

„Ano!“ ozval se tázaný.

„Jest tedy synem starého bělocha, který jest poimenován Old Cursing-Dry?“

„Tisíc ďáblů! Kdo vám dovolil toto jméno vysloviti?“

„Winnetou se dovoluje sama sebe a rád by znal člověka, jenž by se odvážil namítati něco proti tomu.“

„Já se toho odvažuji! Toto jméno jest potupou, které nestrpím! Kde jest vůbec můj otec? Nebylo ho v ležení, když jsme byli přepadeni a nemohl býti tudíž zajat. Nechci se domnívati, meššúrs, že byste nás odsud odváděli, nechávajíce otce mého v inkoustě. V případě takovém aby vám všecky ... do kostí vstoupily a nřisáhám ...“

„Dost!“ přerušil ho Winnetou. „žádné přísahy a žádné nadávky! Nestrpíme toho! Starý Fletcher jest v dobré skrýši a zítra se s vámi setká. Vaše koně a zbraně vám opatřiti — takovou myšlenku byli bychom měli jen tehdy, kdybychom neměli v lebkách ani zrna mozku. Winnetou vám poví, co se stane:

Pa-Utes budou nás stihati a my je přivábíme do pasti, ze které nikdo z nich ujíti nemůže. Pak vydají vše, co vám náleží a co vám odňali. Bojovníci Navajů čekají na ně, aby je zajali. Kdo nemá koně, nechť se plaví na voru tak dlouho, až budeme na místě. Řeka zde tvoří velikou okliku, vedoucí k místu, kterou nazývají rudí mužové sitsuto (žlutá voda). Vzpomíná si můj bratr Shatterhand na ono místo?“

„Ano!“ odpověděl jsem, „jestliže se odsud vypravíme koňmo, dorazíme tam za úsvitu.“

„Správně. My, když se poplavíme po řece, přibudeme tam o něco později. Můj bratr Shatterhand má čtyři koně volné. Nechť vsedne do sedla s Dick Hammerdulle, Pittem Holbersem a některým jejich soudruhem; pocválá do sitsuto a počká tam na nás. Co se stane dál, vzejde z okolností.“

Osvobodili jsme osm zajatých, čtyři soudruhy Hammerdullovy a Holbersovy a čtyři kumpány starého Fletchera. Winnetou přidal mně zúmyslna soudruha Dickova a Pittova, nikoli někoho z družiny zaklínačovy. Hammerdull s radostí si vyvolil přítele, načež jsme vystoupili na břeh, od něhož ihned vor odrazil. Přes to vše bylo odvážno, že se chtěl Winnetou plaviti se čtyřmi takovými, jako byl starý či mladý Fletcher. Jak se dalo souditi z jeho nestydatého požadavku a vyjádření, tedy nepadlo jablko daleko od stromu.

Náš čtverlístek opustil břeh a našel záhy rokli, v níž byli naši koně, ač byla úplná tma. Nestalo se tam pranic. Old Cursing-Dry, jak jsem zpozoroval, trhal sice svými pouty, ale námaha jeho nebyla korunována úspěchem. Byl posazen na koně a pevně přivázán.

Soudruh Hammerdullův divil se nemálo tomu, jak jsme jednali se starým Fletcherem, ale záhy mu to bylo stručnými slovy objasněno, načež se již nedivil. Pak jsme vysedli do sedel a pustili koně v cval, opustivše řeku a zabočivše do širé roviny, abychom po

kratší těživě onoho oblouku říčního přímou čarou ke Žlutým vodám dospěli.

Nebylo tam žádných stromů, takže jsme viděli hvězdy, při jichž svitu nemohli jsme naprosto sejít s pravého směru.

Fletcherova koně za uzdu veda, jel jsem po celou dobu v čele malé své družiny a nestaral se o hovory, které upřádal trojlístek za mými zády. Události včerejšího a dnešního dne daly jim dostatek látky k rozmluvě.

Za prvního úsvitu spatřili jsme z daleka zelený pruh, lemující řeku a záhy na to dorazili jsme k vodě, při níž jsme seskočili s koní, abychom vyčkali příchodu Winnetouova. Fletchera jsme ovšem zase svázali.

Za všecku noční jízdu měl roubík v ústech; ze soucitu uvolnil jsem mu jej, ale sotvaže mohl jazykem vládnouti, zasypal mne přívalem nadávek a kleteb. K mlčení jsem ho přinutil pohružkou, že mu ihned do úst roubík znovu vložím.

Od včerejška zbyly nám opečené ryby; rozdělavše oheň, dopekli jsme je a nasnídali se na místě opomenuté večeře. Také na Fletchera se dostalo.

Za jídla chtěl Hammerdull vysloviti dotaz, jenž tížil srdce jeho již dlouho, ale pokynul jsem mu, aby mlčel, neboť Fletcher nesměl zvěděti pranic. Jakmile se však najedl, dal jsem mu roubík do úst, načež jsme ho i s koněm jeho dopravili o dostatečný kus dál a přivázali ho.

Pak se již Hammerdull nenamáhal déle, aby potlačoval vzky-pělou zvědavost, která zajistě byla velmi velika.

„Proč zde nemohl ten plesnivec zůstat, mr. Shatterhande?“ tázal se mne. „Proč jsme ho dopravili do křovin?“

„Protože ho nesmí spatřiti jeho syn, jestliže zde vystoupí z voru, neboť by prováděl revoluce, nezví-li však, co máme za lubem s jeho otcem, zachová se daleko klidněji.“

„Well — dobře tak! Chápu docela! Ale mám ještě sto dotazů, které — —“

„Které byste mohl ponechat u sebe,“ přerušil jsem ho, „vezměte raději udici a pokuste se o rybolov. Budou asi valně při chuti naši přátelé na voru. Zatím vám povím jen toto:

Pa-Utesové budou nás zajisté stihati na vodě i na suchu. Protože však nemohli viděti v noční tmě našich sledů, vyčkávali denní rozbřesk a použili noci k sestavení vorů. A stejnou dobou odbyli též pohřby svých dvou zavražděných vrstevníků, aby nepotřebovali se ráno ničím zdržovati. Můžete si tedy zcela přesně vypočítati, jaký náskok před nimi máme.“

„Takový, že ho nebudou moci dohoniti.“

„Abychom je však podráždili, dopustíme, aby se k nám hodně přiblížili, čím se zase oni dopustí té neopatrnosti, že vrazí za námi do cañonu.“

„Navajové tam již budou?“

„Ještě ne, ale my tam také nedorazíme před dnešním večerem a do té doby bude tam Natsas-Kar se svými bojovníky zcela jistě. Toť vše, čeho nám třeba pro tuto chvíli věděti.“

„Vy však jste s Winnetouem o tom nemluvil. Snad má zcela jiný záměr než vy.“

„Nemá. Známe se navzájem. Ale teď dbejte raději o nějaký úlovek!“

Hammerdull a Holbers byli toho dne zase šťastnými rybáři. Za krátkou dobu učinili velmi slušný úlovek a teprv když jsme z daleka vor spatřili, zanechali svého rybaření.

Ryby dány ihned na oheň, aby hladoví poutníci nepotřebovali dlouho čekati. Winnetou stál vzpřímen na přídě a zíral k nám upřeně. Nespatřiv Fletchera, kývnul spokojeně a zarejdoval ku břehu, kde byl vor uvázán. Vůně opečených ryb vábila jeho družinu tou měrou, že v několika okamžicích sesedli se při ohni k dobrému snídání.

Za bílého dne bylo mně možno prohlédnouti si tváře cizích lovců. Čtverlist, jenž se družil k Old Cursing-Drymu, nezbuzoval valné důvěry a také jeho chování a hovor nedával mu nikterak dobrého vysvědčení.

Winnetou mne poodvedl, aby se mnou o nutných podrobnostech se dohodl. Vyřídili jsme to stručně a právě jsme domluvili, když se ozval mladý Fletcher:

„Jaké pak máte tajnosti mezi sebou? Máte snad špatné svědomí, že nesmíme slyšeti, o čem mluvíte?“

Za nás odpověděl Dick Hammerdull:

„Poslyšte, mladý mistře! Jak se zdá, nevíte ani, s kým mluvíte. Old Shatterhand a Winnetou nejsou zvyklí, aby se do nich s takovým přízvukem střílelo.“

„Tak? Mám se jim snad poděkovati krásnými poklonkami za to, že mně závidí mou hubu?“

„Zdali hubu nebo nehubu, toť lhostejno. Ale vydáváte se do silného nebezpečství, že byste mohl dostati něco přes hubu.“

„Rád bych se podíval na toho, kdo by se čehos podobného odvážil. Že jste nás osvobodili, jest věcí zcela vedlejší, neboť to bylo vaší... povinností a my vám nikterak za to nejsme díkem povinni. Teď chci věděti, kde jest můj...!“

Bylo vskutku do nebe řvoucím, jakého výrazu užíval na místě slova „otec“. Dick mu odpověděl výstražně:

„Označujete-li tímto přepěkným pojmenováním toho, jemuž děkujete za svůj život, tedy vám honem vysvětluji, že již jest na cestě k Navajům. Je-li pravda, Pitte, starý Coone?“

„Ano, milý Dicku,“ odpověděl Holbers, „jestliže jest před námi, nemůže býti za námi.“

„Well! Je-li tomu tak, tedy jsem na chvíli uspokojen,“ prohlásil Fletcher, „doufejme, že tam ti... Utesové vlezou do pasti; pak ale budou...“

Mladý byl výtečnou kopií starého. Z úst jeho vychrlila se pravá povodeň nadávek a kleteb, kterých opakovati nelze, k čemuž ještě připojil Fletcher junior několik příběhů, z nichž až příliš vycházelo na jevo, že tatík i synek zvykli sobě považovati každého Indiána za bytost, kterou dlužno „shasnouti“ na potkání. Mnoho-li asi životů rudých lidí měli tito dva na svědomí?

Poněvadž jsme chtěli výhodu časovou, kterou jsme měli před svými stihately, všemožně zkrátiti, pobyli jsme plné čtyři hodiny u sitsuto, načež se plavil Winnetou se svými sedmi muži po řece dále. My druzí, postarali jsme se, aby Pa-Utesové při svém příchodu již z daleka poznali, kde vor ku břehu přistál a kde několik jezdců tábořilo, načež jsme také opustili Žlutou vodu, vytáhnouše ovšem dříve Old Cursing-Drya z jeho úkrytu.

Na cestě vyňali jsme mu roubík a byť se již neodvážil přímo

na nás útočiti pustými kletbami, slyšeli jsme přece z jeho úst téměř ustavičně výrazy, jakých jsem dosud od nikoho neslyšel. Obzvláště zapřísahal se vždy znovu a znovu, že nezavraždil náčelníkova syna a jeho soudruha.

Směr náš často sváděl nás k řece a zase od ní odváděl, až jsme posléz za pokročilého již odpůldne ustavičně se drželi jejího břehu. Za námi se prostírala dalekoširá, skalnatá rovina, po levé straně měli jsme řeku a před námi vystupovala znenáhla vysočina, tvořící již z daleka příkré srázy, mezi nimiž tok svatojanské řeky mizel.

Tam byl tedy cañon, soutěska skalní, ve které jsme chtěli sevřít Pa-Utesy jako myš v pasti. Bylo ovšem dosud velmi pochybno, vlezou-li nám tam.

Abychom je k této neprozřetelnosti svedli, smluvil jsem se s Winnetouem, že se zastavím se svou družinou poblíž cañonu a vyčkám, až by se Indiáni objevili. Apač chtěl učiniti na řece totéž.

Seskočili jsme tedy s koní a čekali. Když uplynulo asi dvacet minut, uzřeli jsme jezdce, cválajícího proti proudu. Byl to bojovník Navajský, jenž nám oznámil, že jeho kmenovci dorazili již na místo a zaujali postavení, jak Winnetou navrhoval. Na to se rychle vrátil, aby oznámil Nitsas-Karovi, že se s námi již setkal.

O něco později spatřili jsme na řece vor. Dal jsem Winnetouovi smluvené znamení, načež přirejdoval ku břehu, aby čekal jako my. Řeka splývala v těch místech úplně přímočárně a Winnetou mohl objevení se stíhatelů právě tak dobře zpozorovati, jako my, kteří jsme byli na suchu.

Dick Hammerdull po nějakém čekání namítnul, že jest přece jen pochybno, zda-li se Pa-Utesové odhodlali k našemu stíhání, ale současně mávnul Pitt Holbers rukou a ukázav do dálky, pravil:

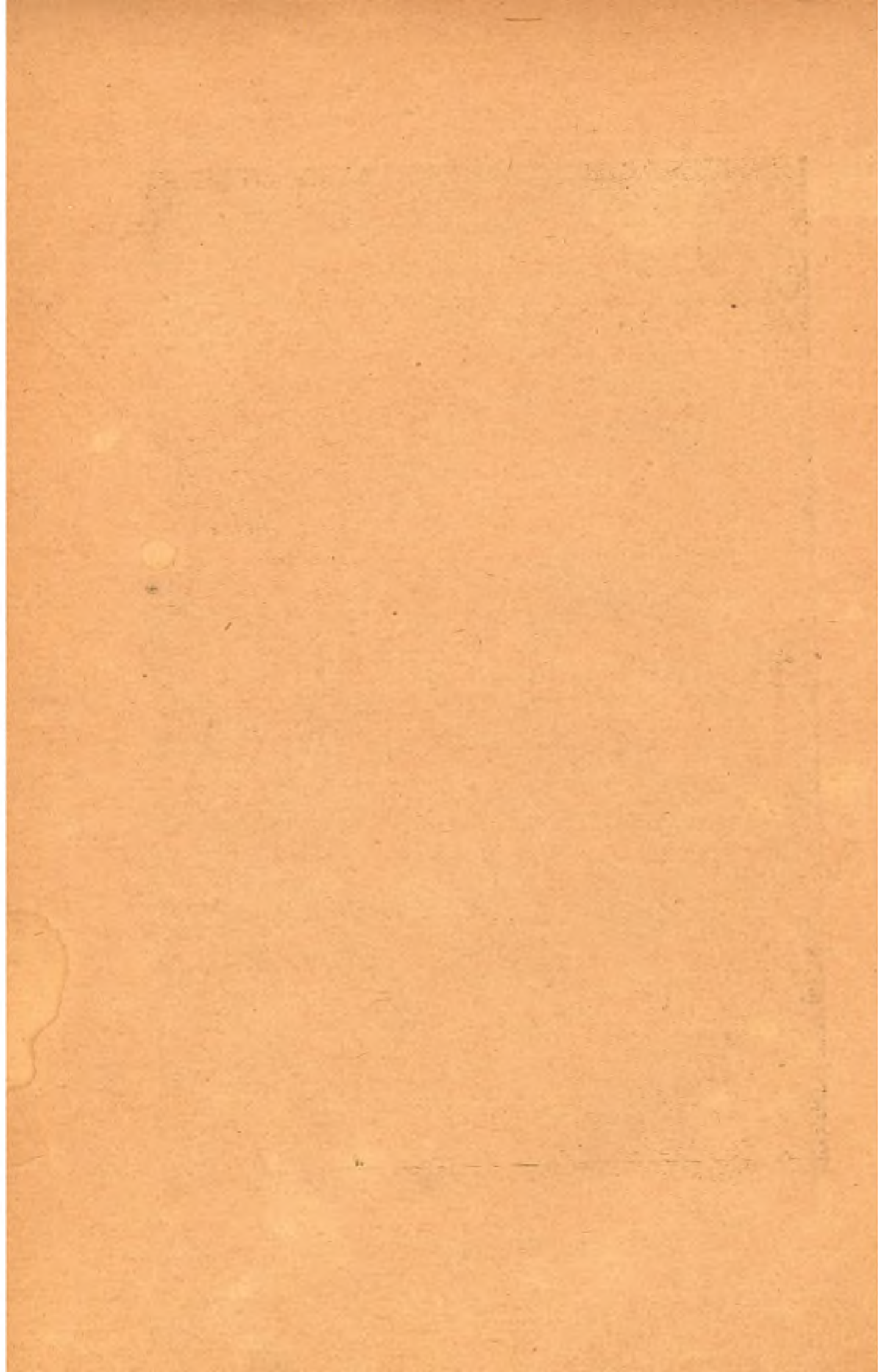
„Ohlédni se jen, milý Dicku, a hned uvidíš, že Old Shatterhand měl pravdu, jako vždy!“

Ano! Utesové přicházeli, celý houf se vyrojil na obzoru, houf dvě stě mužů silný! A my dosud stáli! Teprv když nás spatřili, zastavili se. Na to jsme vyhlédli k řece a spatřili nad proudem čtyři — pět vorů.

Winnetou zpozoroval je již také a rychle odbočil od břehu, aby byl jeho vor viděn. Indiáni ho postřehli a rázem stupňována ry-



Hlídka na ně dvakrát vystřelila. (Str. 50.)



chlost jejich plavidel. Současně rozehnali se jejich jezdci po rovině tryskem. Všecko, všecínko poukazovalo k tomu, že se náš záměr skvěle vydaří.

Vyskočivše na koně, ujížděli jsme ke cañonu a sice tak, abychom byli s Winnetouem v rovnoběžce, při čemž jsme se často ohlíželi. Za některou dobu zpozorovali jsme, že jezdci dorazili k místu, kde jsme se pozdrželi a odkud jsme jejich tlupu i vory spatřili.

Neslyšeli jsme ničeho, ale paže nad hlavou vztýčené poučily nás, že asi hrdla jejich se nadýmají vítězným pokřikem. Na to pobídli koně do nového trysku, což jsme ovšem učinili také. Řečiště se již v místech těch úžilo, čímž přibývalo proudu, takže se držel Winnetou s námi ve stejné šířce.

Skály se vypínaly vždy výš a výš a sestupovaly se, takže mezi nimi a řekou byla jen cesta sotva pět metrů zšíří, ale později se ještě více úžila. To byl vchod do cañonu. Ostrý, výzkumný pohled na bopoční straně přesvědčil mne, že jsou Navajové v dobré a pevné posici.

Pokračováno v jízdě cvalem stále těsně podle řeky a skalních stěn, zdánlivě až k obloze vystupujících, přes různé skalní úlomky, útesy a trhliny, za pološera, až konečně se před námi přece vyjasnilo, protože vysoké skály náhle se snižovaly.

V místě tom narazili jsme na překážku. Uzřeli jsme před sebou celé bludiště skalisek, v jehož útesích objevili se nám bojovníci navajští, tedy zadní jejich oddíl. Zastavili jsme se a seskočivše, vedli jsme koně úzkými, schůdnějšími místy.

Náčelník nás uvítal srdečně a já mu odevzdal starého Fletchera s pokynem, aby ho dal velmi přísně střežiti. Hned na to přirazil Winnetou s vorem k pobřežnímu skalisku, vystoupil a přišel k nám se svou družinou.

Udalo se vše rychleji, než mohu to vyprávěti a tu jsme již také spatřili v hořejším otvoru chodby, kterou cañon zdánlivě tvořil, vory a jezdce nepřátelské — vklouzli tedy do pastí dokonale.

Nasadiv těžkou svou zabíječku medvědí v lic, zastřelil jsem přední dva koně. Výstřely odrážely se hromovou ozvěnou mezi stěnami skalními jako výbuchy hmoždířové. Navajové vyskočili ze

svých úkrytů, na každém útesu, v každé rozsedlině, u každého balvanu objevil se některý z nich, maje ručnici pohotově.

Jezdci nepřátelští, uzřevše to, zarazili koně a kývali svým soudruhům na vorech, aby rychle přistáli ku břehu, což se také stalo velmi rychle, ač to bylo prací namahavou. A pak zahájili střelbu, která nám nikterak neškodila.

Utesové uznali, že by skrze naši posici nepronikli a proto se obrátili; jakmile zmizeli, připlynuly k nám jejich prázdné vory. Čekali jsme, ale nikoli příliš dlouho — již se zase vraceli rudoši, neodvažující se však na dostřel. Byli odražení předním oddílem Navajů a zajisté již uznali, že jsou v naší moci.

Bylo to až příliš zřejmo, neboť jsme měli místa dost, abychom své síly rozvinuli, takže mohl střílet každý z nás, kdežto oni byli obmezeni na úzký prostor mezi řekou a skalisky, kde se tísnili ve spoustě svých koní. Jen nejpřednější z nich mohli použítí ručnic; druzí nemohli, aby nezranili svých předáků. A v takové nebezpečné soutěsce dlouho prodlévati — snad přes noc? Na to pomýšleti bývalo by čirou blbostí. Byli jsme tedy přesvědčeni, že nebudeme dlouho čekati na svůj úspěch.

Domněnka tato se potvrdila, neboť za málo minut popojel ze stísněného houfu ku předu jezdec, mávaje na znamení příměří jakýmsi šatem. Pustili jsme ho k sobě a jezdec oznamoval, že si přeje jeho náčelník s naším náčelníkem mluvit. Vzkázali jsme, že nás může navštívit Pats-Avat s úplným zabezpečením osobní svobody.

Stalo se, co jsme očekávali. Náčelník Utesů věnoval nám důvěru a dostavil se. Vyjednávalo se čistě po indiánsku, totiž velmi zdlouhavě, takže zatím nastal dokonalý soumrak i bylo třeba zanítiti ohně.

Náčelník Navajů trval na uzavření pokojné smlouvy a náhradě válečné v počtu padesáti ručnic, náčelník Pa-Utesů přál smírnému dohodnutí, ale bez ručnic, protože prý byli jeho syn a ještě jeden bojovník úkladně zavražděni.

Zaujal tudíž sprostředkování sám Winnetou a výsledkem jeho výmluvnosti bylo, že se Pats-Avat uvolil dáti náhradu, začež mu měl býti vydán vrah jeho syna. Jakmile bylo tohoto dohodnutí dosaženo, začal kolovati v kruhu nezbytný kalumet, dýmka míru, a Pats-Avat

vrátil se ke svým bojovníkům, aby jim sdělil výsledek smlouvy. Že se dostal tak levně ze své tísně, mohl děkovati jedině vzácné humanitě Winnetouově.

Pak byl vyslán posel k našemu přednímu oddílu, načež sestoupili Navajové se srázných svých posic a rozvinuli se podél řeky na břehu, kde v brzku zaplanuly četné ohně. Zajímalo mne obzvlášť, že ode chvíle, kdy byla smlouva uzavřena, nikde se neobjevila ani nejmenší známka nedůvěřivosti.

Bojovníci obou různých kmenů tábořili skoro pospolitě a stýkali se vlídně. Jen Pats-Avatovi působilo obtíže, ustanoviti ze svých bojovníků ty, kteří měli odevzdati své ručnice. Proto trvalo skoro do půlnoci, než jich bylo padesát sneseno, načež se Pats-Avat vypravil k nám, abychom mu vraha vydali. Samo se rozumí, že bylo vráceno vše, co Utesové osmi svým zajatcům odňali.

Náčelník dal tyto věci přinést a zároveň přivésti zajaté koně. Zjistilo se, že nikomu z bělochů nic nechybí. Zároveň s náčelníkem dostavil se onen bojovník, jenž byl svědkem vraždy a vraha zahlédl.

Bylo ovšem třeba, aby byl Old Cursing-Dry z vraždy usvědčen, prve než by byl vydán otci zavražděného. Na rychlo svolán soudní senát šestičlenný, totiž oba náčelníci, Winnetou, já. Hammerdull a Holbers.

Fletcher byl chován v zajetí tak odděleně, že ho ani jeho syn do té chvíle nespatriil; když však byl vrah v poutech k našemu ohni přiveden, spatřil ho mladý Fletcher a hnal se k nám zuřivě, aby za pustých nadávek a hrozeb vynutil otci svému svobodu.

Nastal výjev, jež popsati neumím a jehož ukončením bylo, že Fletcher junior dostal pouta na ruce i nohy a dobrého strážce, při čemž mu bylo pohroženo náhubkem, bude-li pokračovati ve svém bohopustém spílání.

Vůkol ohně našeho utvořil se pak hustý kruh posluchačů. Prve než zahájen výslech, Winnetouem řízený, byla dle zvyklosti Savanny vazba sňata, protože se na jeho útěk nedalo ani pomysleti. Svědek ho poznal ihned, neboť ho viděl prchati a jakmile spatřil jeho koně, prohlásil s veškerou určitostí, že to jest zvíře, na němž vrah seděl.

Důkaz byl tedy proveden. Když bylo uděleno „slovo“ Fletcherovi, aby se hájil, nevzmohl se na nic, leč na celý řetěz nadávek a

kleteb, v nichž se proplétalo jako krvavá niť pověstné jeho rčení, že chce býti oslepen a rozdrcen, je-li vrahem.

Protože měl právo na obhajování se, byl „senát“ nucen vyslechnouti ho, ale ono se to přece jen vyslechnouti nedalo. A k tomu ještě jeho vzezření! Tvář jeho připomínala spíše zuřivého dravce, než člověka.

Pats-Avat, otec zavražděného, seděl proti mně. Ručnice mu ležela po boku, nůž, tomahawk a stará dvouhlavňová bambitka vězely mu za pasem, na němž visela kožená prachovnice. Nejspíš proto jen, aby se něčím zaměstnal, čím by zastřel rozčilení a hněv, vytáhl bambitku a nabíjel ji.

Nedbal jsem toho, neboť jsem upřeně pozoroval Old Cursing-Drya, který právě dochrlil poslední svá rouhání. Na to opakoval Winnetou obžalobu; pro obhajování nevyskytnula se žádná nutnost a došlo tedy na vynesení rozsudku. Všemi hlasy uznán Fletcher, že propadl žalobě, načež povstal Winnetou a řekl:

„Tento spravedlivý soud Savanny uznal tedy, že Old Cursing-Dry zavraždil dva bojovníky kmene Pa-Utesů a poněvadž jsme slíbili vraha vydati, budiž odevzdán náčelníkovi Pats-Avatovi, který provede rozsudek. Howgh!“

Pats-Avat zvolna povstal a vztyčil se vážně. Drže bambitku v levici, napřáhl pravou ruku proti vrahovi a pronesl zvučně:

„Od té chvíle náleží tento bílý dravec mně. Bude ihned přivázán na kůl a umučen, aby prořval v bolestech tři dni a tři noci ve zdoluhavém umírání, neboť dopustil se nejen dvojnásobné vraždy, ale byl vůbec trýznitelem a vrahem velmi mnohých mužů rudé a snad i bílé pleti. Howgh!“

Fletcher stál posupně a strnule, náhle však zasyčel na rudocha:

„Já — zemřít? A na kůlu? Chachacha! Ačkoli jsem se zapřísahal, že chci býti oslepen, jsem-li vrahem? Rudý pse...! Není-li již pro mne záchrany, pak aspoň ty nebudeš svědkem mé smrti. Potáhneš přede mnou ke všem...! Tu máš!“

Vyrval bleskem náčelníkovi bambitku, namířil na něho a stiskl spoušť; v příštím okamžiku obrátil hlaveň ke své skrání a stisknul znovu. Oba výstřely zarachotily téměř současně, takže viděl málo-

kdo, že náčelník při prvním výstřelu hbitě uskočil, při druhém po bambitce hmátnul. My ostatní vyskočili rychle, soudíce nejinak, než že se oba dva skácí na zem bezduši, ale náčelník stál vzpřímen, nezraněn a pronesl posměšně:

„Nemohl mne zasáhnouti, neboť jsem mu odrazil ruku a pak jsem nabíjel pouze prachem. Olova dosud ve hlavních nebylo. Ale pohleďte na tohoto bílého psa! Co se mu stalo?“

Ano! Co se stalo Fletcherovi! Pustil vypálenou bambitku z ruky a stál strnule, tiskna dlaně k očím. Pak sejmul ruce a pozvedl hlavu, jakoby se chtěl po hvězdách rozhlédnouti, ale zamával prudce pažemi a z hrdla se mu vydral pronikavý, divoký, až do kosti vnikající výkřik. Na to se skácel tváří na zem a hrabal zoufale prsty mezi kamením.

„Uff!“ pronesl Winnetou, „chtěl oslepnouti, byl-li vrahem a střelil si plný náboj prachu do očí. Soud prairie ho odsoudil, ale velký Manitou byl rychlejší a rozsoudil nad ním spravedlivě sám. Stalo se tomuto rouhačovi a neřestníkovi právě tak, jak rouhavě na velkém duchu vyžadoval. Winnetou, náčelník Apačů, viděl a zažil mnoho, čeho jiní nezažili a neviděli, ale z tohoto soudu božího jímá ho hrůza.“

A vskutku se zachvěl tento neochvějný hrdina, jakoby úporným mrazem a prudce se obrátil na odchod. Bylo tomu tak, jak pravil: Fletcher chtěl se vyhnouti trapnému zmírání rychlou smrtí, ale poněvadž náčelník ruku mu strhnul, vletěl mu výbušný prach přímo do očí.

Bylo mně, jako Winnetouovi. Chvěl jsem se mocně a odešel jsem tak daleko od ohně, že jsem strašného nářku bohem potrestaného zlosyna neslyšel. Než jsem se po delší době vrátil, byl již odsouzenec odvečen mezi Pa-Utesy, jichž náčelník ovšem již na to nemyslel, aby ho ještě téhož večera na kůl mučenický připnouti dal.

Ačkoliv jsem byl již velice spánku potřeben jako všichni druzí, nemohl jsem dlouho usnouti a marně jsem se převaloval s boku na bok. V uších mně stále zněla slavně pronesená slova Winnetouova:

„Velký Manitou byl rychlejší a rozsoudil nad ním spravedlivě sám.“

A když jsem posléze přece zdřímnul, zdálo se mi, že dosud rachotí oba výstřely z bambitky.

Byl to vskutku sen? Či bděl jsem? Ano a ne! Výstřely padly vskutku a po nich zaslechl jsem hluk hlasů a kroků. Vyskočiv, uzřel jsem celý tábor v pohybu a zvěděl po krátké poptávce, že Old Cursing-Dry poradil se s Vaňkem.

Kterak to bylo možno? Oslepen a spoután — jak mohl prchnouti? Nemohl a nemohl jsem tomu uvěřiti. Či snad jen předstíral slepotu a viděl dosud?

V tom přiběhli ke mně Hammerdull a Holbers. Zastavil jsem je.

„Víte již, sire,“ oslovil mne Dick, „že starý Fletcher prásknul do bot?“

„Slyšel jsem, ale nemohu uvěřiti.“

„Zdali věříte, nebo nevěříte, toť lhostejno, ale starý Fletcher vskutku zmizel, milý mistře Shatterhande!“

„Což nebyl spoután?“

„Proč by nebyl spoután? Byl!“

„Tedy ho Pa-Utesové špatně střežili?“

„Bude tomu asi tak. Jaký div? Mysleli nejspíš, že to stačí, byl-li oslepen a spoután a on jim zatím vytřel zrak.“

„Ale jak jen mohl — — —? Patrně mu byl někdo nápomocen.“

„Zdali mu byl nápomocen, anebo nenápomocen, toť lhostejno. Ale jeho synáček zmizel zároveň se ctěným papa. Vnější hlídka zahlédla dva chlapy, ujíždějící na jediném koni.“

„Nenabyli tudíž času, aby ukradli koně druhého. A kterak to, že již nebyl spoután jeho syn?“

„Zdali byl spoután, nebo nespoután, toť lhostejno, ale vazba mu byla sňata, protože o to slušně požádal, slíbil, že nebude nadávat a hromovati. Nikdo nemyslel, že by se mu nesmělo důvěřovati, neboť otec jeho byl vydán Pa-Utesům a byl tudíž v nejlepších rukách.“

„Byla to neprozřetelnost! Kterým směrem prchli?“

„Hlídka jižní hlásila jejich gentlemanský odchod; nejspíš tedy chce se slepec podívat na ekvator. Hlídka na ně dvakrát volala a protože se odpovědi nedočkala, střelila — také dvakrát, neboť byl na hlídce náš soudruh s dvojkou.“

„Pojďte se mnou k němu. Chci věděti, kde stál. Snad se dá naléztí sled nějaký, třeba byla tma.“

Nenamítali ničeho a šli jsme tudíž. Mnozí jiní ubírali se s námi tímtež směrem, ale v brzku zaslechli jsme daleko v předu výstražně volání Winnetouovo, jenž nařizoval, aby se nikdo neodvažoval ku předu, ježto by se mohly zničití sledy uprchlíků.

Všichni stanuli. Já jediný postupoval a když jsem došel k Winnetouovi, řekl mi:

„Můj bratr slyšel, co se stalo. Jest třeba, abychom — — —“

Umlkl a naslouchal do noční temnoty. Zaslechl jsem za několik okamžiků dunění kopyt konských. Zvuk se zvolna blížil a sesiloval; konečně jsme spatřili koně, držíce již revolvéry v hrstích.

Opatrnost tato byla tentokrát zbytečna, neboť se vracel kůň bez jezdce, a sice kůň mladšího Fletchera. Když jsme ho do ležení přivedli, viděli jsme, že jest jeho zadek potřísněn krví, ale zvíře samo raněno nebylo.

Bylo tedy skoro jisto, že jezdec některý byl zasažen nábojem, jež nazdařbůh vypálil muž na stráži. Nejspíš kůň svrhl pak buď jednoho nebo oba jezdce a vrátil se tam, kde větřil druhé koně. Z toho vyplývalo, že uprchlíci neunikli daleko a mohli jsme tedy odložiti stihání až do rána.

Jakmile svítání začalo, vyjeli jsme za zmizelými. Dlouho jsme hledati nepotřebovali, neboť od místa, kde byli mladší a starší Fletcher spatřeni, táhla se svěží šlépěj konská na vzdálenost asi tisíce kroků, kde ležel na zemi Fletcher mladší, mrtev a již studený.

Koule mu vnikla ze zadu mezi žebry do prsou. Udržel se na koni sotva několik vteřin, načež se sřítíl. Kůň se starším Fletcherem pádil dále, ale poněvadž ho nemohl osleplý jezdec správně řídití, zabočilo zvíře, nejspíš již poděšené, na skalní sráz, jež spadala skoro kolmo s výše třiceti metrů k řece.

Tam se asi kůň vzpínal, nechtěje ku předu, protože větřil nebezpečnou hlubinu; zuřivý jezdec toho nedbal a zvíře ho svrhlo. Když jsme se zadívali do prohlubně, spatřili jsme ho.

Ještě byl na živu, neboť se pohyboval a k našemu sluchu doléhalo slabé skuhrání.

Jakživ jsem nepodléhal závratí, ale tehdy mne přece jímala,

Dr. K. Mav : Po cizích stezkách. V.

když jsem se rozpomenul, že i druhá část rouhavé výzvy zlosynovy došla svého uskutečnění. „Chci býti oslepen a rozdroen,“ říkal a zapřísahal se a teď měl tedy, co chtěl.

Vrátivše se do ležení, přivolali jsme pomocníky, Pak jsme sestoupili s návrší k ubožákovi. Ležel bez vlády, oddechoval těžce a skuhral srdcelomně. Napuchlé, strašně zanícené, zrnky prachovými zčernalé a zmodralé oči byly přimknuty.

Poklekl jsem k němu a tázal se:

„Mr. Fletchere, slyšíte mne? Rozumíte mi?“

Neodpověděl; zamrkal jen prudce a vytřeštil na mne hrůzně znetvořené oční bulvy, zraku zbavené.

Opakoval jsem dotaz s tímtež úspěchem. Podrobili jsme ho prohlídce a zjistili, že jest jeho hlava neporušena, za to však obě ruce i nohy zpřeráženy. Žebrům a páteři zajisté nebylo také zdrávo.

„Rozdrcen — zrovna jak si přál,“ zamumlal Winnetou.

O vnitřním zranění při pádu s takové výšky nedalo se pochybovati. Když jsme se pokoušeli nadzvednouti ho, začal řvati jako tygr, přerývaně sice, ale ustavičně. Řev jeho neměl konce. Za strašlivých bolestí, kterými byl mučen, nabyl aspoň částečně vědomí, neboť když jsem se ho znovu dotazoval, slyší-li a rozumí-li, přestal řvati a tázal se:

„Kdo to? Kdo zde?“

„Old Shatterhand a Winnetou.“

„Kde jest můj syn?“

„Mrtev.“

„Zastřelen?“

„Ano.“

„Za — stře — len!“ blábolil skuhravě, „za — stře — len — mou — vinou.“

„Ano. Zavinil jste jeho předčasnou smrt a sám jste si připravil strašné umírání.“

Vzdychal a sténal z hluboka, že by se byl nad ním kámen ustrnul. Pak zamknul oči a ležel bez pohybu jako dřevo. Jen prsa se mu slabě zvedala a klesala.

Po přestávce za úplného ticha vůkol tázal jsem se ho:

„Bdíte ještě? Slyšíte mne?“

„Ano,“ vydechl.

„Zbývá vám již jen několik minut života. Pamatujte na smrt, na své hříchy, na věčný soud a na svou duši. Vzpomeňte si na svrchované milosrdenství boží, rozpomeňte se na Slitovníka.“

„Milosrdenství boží,“ zašeptaly bez výrazu krví zalité jeho rty.

„Aspoň pravdu povězte! Zastřelil jste náčelníkova syna a jeho průvodce?“

„Ano“

„Želíte tohoto hříchu, jakož i všech dřívějších, jichž jste se dopustil?“

„Zda — želím — —? Oh! Modlete — se — za mne — — aspoň — — jeden — — otčenáš — — —“

„Vyslechněte, co vám povím. Želíte-li vskutku svých zločinů a neřestí, smíte aspoň zemřít v přesvědčení, že budete účasten milosti boží a že vám bude Všemohoucí milostivým soudcem. S touto nadějí odebeřte se na věčnost! Pomodlíme se za vás!“

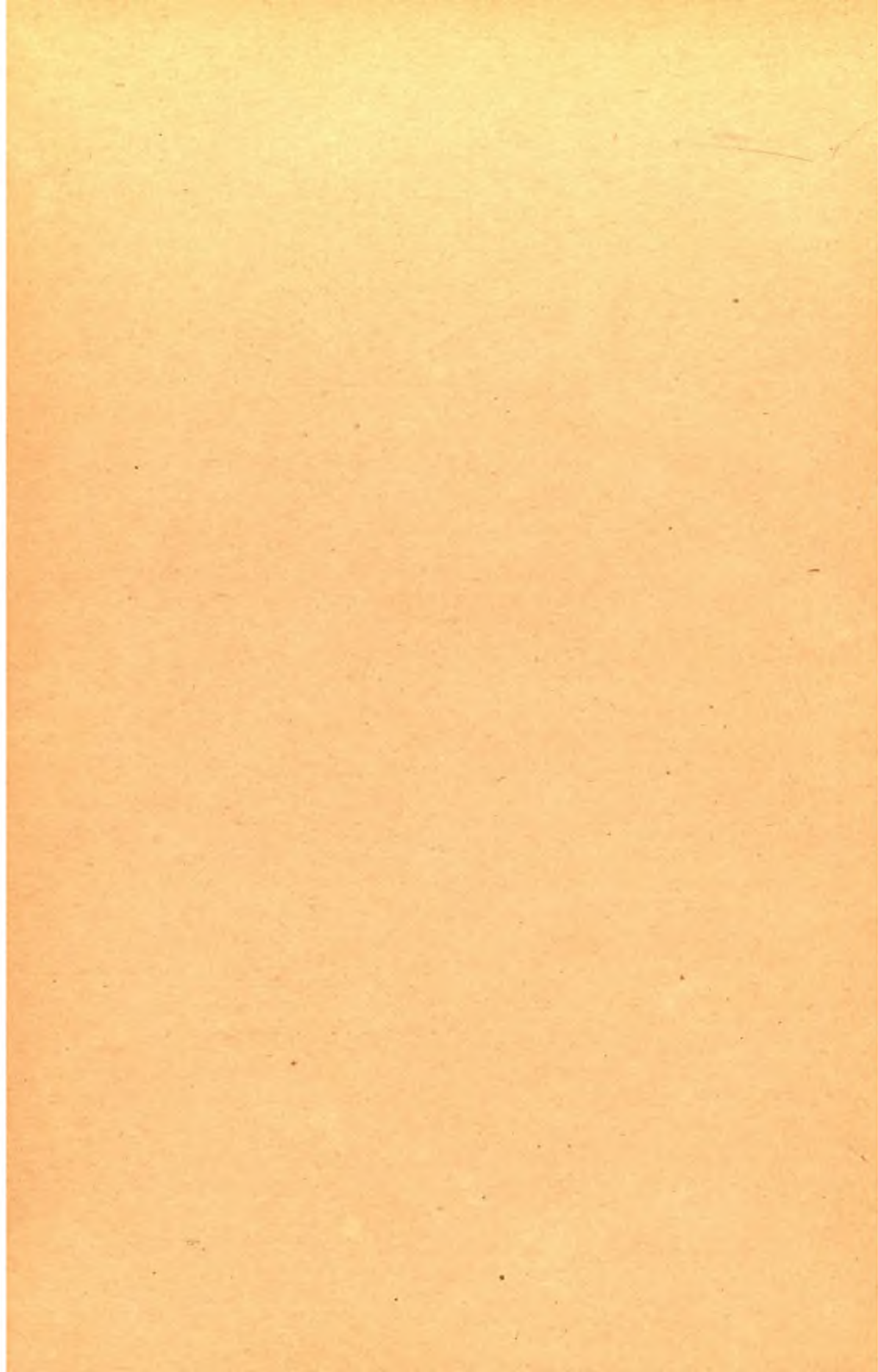
Vykonal pohyb, jakoby chtěl zlomené své ruce, bezvládně svislé, sepnouti, ale marně. Složil jsem mu je tedy sám a modlil se hlasitě otčenáš a pak dále, nač jsem si právě vzpomněl.

Na tváři Fletcherově rozhostil se tichý, skoro usměvavý klid — — hlava jeho pohnula se zvolna a mdle, jakoby se ku spánku ukládala — — —

Konec! Old Cursing-Dry odešel s tohoto světa. Kéž ho na cestě do onoho neprovázely jeho kletby!

Winnetou mne pozvedl a pravil:

„Mému bratru Šarlíovi dostalo se po vůli: duše tohoto muže našla cestu k velkému, dobrému Manitouovi. Tělo jeho nechť spočine společně se smrtelnými pozůstatky syna jeho v zemi, dokud se do nich v den poslední duše jejich nevrátí. Howgh!“ — — —



BLIZZARD.





BLIZZARD.

K vyprávění předchozímu budiž připojena jiná událost, dokazující právě tak neodvolatelně, že věčná spravedlnost člověka, jenž přespříliš hřeší na boží shovívavost, konečně a náhle tímtéž trestem dostihuje, jenž přirozenou nutností z dotyčného hříchu vyplývá.

Súčastnil jsem se s Winnetouem, nádherným náčelníkem Apačů, jehož moji trpělivi čtenáři dávno již znají, na oné straně Roky Mountains podzimních lovů bůvolích u spřátelených Indiánů.

Ačkoli již bylo značně pozdní počasí, vraceli jsme se koňmo napříč Wyomingem až ke tvrzi Niobrara v Nebrasce, kde nás překvapila zima.

Poněvadž se na této tvrzi často objevují Siouxové, kteří nás docela nezaslouženě za své úhlavní nepřátele považovali, střežili jsme se ovšem říci svá jména. Ostatně bylo lepším na všecek způsob, nevěděl-li nikdo, že na tvrz zavítali Winnetou a Old Shatterhand.

Poněvadž naše lovecké oděvy byly úplně rozedrány a my směřovali do civilisovaného východu, koupili jsme si v tvrzi slušné oděvy z teplé zimní látky a tlusté pokrývky jíздеcké.

V odění tomto nepřipomínal jsem nikterak zálesáka, a poněvadž jsem si přidal název mistra Beyera a Winnetou se ode mne ani na okamžik neodchýlil, byl v brzku všeobecně znám, jako „Indián m r a Beyera.“

V Niobrara jsme byli úplně zaváti sněhem; všecka širošířá

krajina vůkol stala se úplně neschůdnou, takže jsme byli nuceni po celý prosinec a leden seděti v tvrzi jako v poustevně. Společnosti naší byli pouze málokteří důstojníci posádky, o nichž jsem zrovna tvrditi nemohl, že by mně byli zvlášť sympatickými.

O ostatní vojáky jsme se nestarali víc, než bylo nevyhnutelně třeba a pokud se týkalo občanstva v tvrzi usedlého nebo jen přítomného, stýkali jsme se pouze se dvěma a to jen občas.

Byli to bratři Burningové z Moberty v Missouri, kteří kdesi v Blackhills šťastně dolovali na zlato a vraceli se nyní s výtěžkem těžké své lopoty do otčiny. Oba byli ženati a toužili po svých milých — proto nesli velmi bolestně, že byli spoustami sněhu v dalším svém cestování na tak dlouho zadrženi.

Mimo to sešla se ještě všeliká čeládka ve tvrzi, vesměs existence pochybné, s nimiž se Burningové nestýkali. Přihodily se různé surovosti, mnoho prachu bylo vystřídáno, mnoho bylo karbaněno a prosázeno a ještě více vypito a propito, při čemž převládal přízvuk, jenž se mi protivil tou měrou, že jsem do všeobecného barroomu vstupoval jen tehdy, bylo-li nevyhnutelnou nutností.

Nejsurověji chovali se dva chlapi, kterým druzí říkali Grindler a Slack. Byli podvodnými hráči, notorickými chlastouny a bezohlednými rváči, aniž měli vskutku pravou odvahu. Snad ani nebylo pitky, při níž by nebyli vyvolali pranici nějakou.

Obzvláštní zálibu mimo jiné jevíli pro souboje, které se zovou všeobecně americkými, ale vždy to uměli narafičiti tak, aby za ně záležitosti podobné vyřídil někdo jiný. Boucharovali zkrátka, ale na to se také obmezili, protože byli zbabělými chlapy.

Nejprotivnějším na nich byl mně jejich zvyk, při každé příležitosti velice okázale se dokládati úslovím, které opakovali stokrát denně jako přísahu, dušování, tvrzení. Grindler „chtíval ihned na tom místě oslepnouti,“ kdežto kumpán jeho dokládal se rouhavě, „aby ho bůh na tom místě šíleností ranil.“

S touto zdařilou dvojicí srazil jsem se pouze jedinkrát. Vyzvěděli nějak, že pocházím z Němec a vrhli mně v tvář nadávku „Damned dučmen“, když jsem jejich pozvání ke karbanu odmítnul tichým mávnutím ruky. Za to jsem uštědřil každému z nich po řádném pohlavku, takže oba sletěli se stolic. Diváci se domnívali, že

dojde na neobyčejnou, velkolepou pranici a střelbu, ale mýlili se, neboť ani Grindler ani Slack neměli tolik odvahy, aby se na mra Beyera a jeho Indiána vrhli.

Ještě se sluší zmíniti o dvou Indiánech, které bouře sněhová rovněž do tvrze zahнала a v ní uvěznila. Tvrdili, že jsou příslušníky kmene Caddo, velice pochybného to kmene, ale byli nejspíš vyvrženci kmene zcela jiného tito ubožáci, kteří sotva mohli svou nahotu zakrýti a vůbec ani zbraní neměli, byvše před nedávnem dokonale oloupeni Siouxy.

Chtěli putovati do Karfas a řezali si luky a šípy, aby nebyli nuceni cestou hladověti. Obdarovali jsme je dle možnosti, ale koně a ručnice jsme jim zaopatřiti nemohli, protože právě tyto dva nutně předměty vůbec se koupiti nedaly.

Začátkem února nadešla náhle mírná povětrnost s oblohou a brzy na to s deštěm. Sníh zmizel i mohli jsme pomýšlet na přípravy k další cestě.

Nejdřív se vypravili oba Indiáni, ovšem pěšky; dali jsme jim dostatečnou zásobu potravin, aby vystačili aspoň až do tvrze Hillocku, kde si mohli odpočinouti.

Tato pevnůstka byla založena tehdy pokusmo, ale příštího roku byla již opuštěna.

O dva dni později vypravili se z tvrze bratři Burningové, za nimi pak příštího dne Slack a Grindler.

Stál jsem s Winnetouem u brány. Když jeli podle nás, vykřikl Slack:

„Opovažte se nám ještě někdy vkročiti v cestu! Spatřím-li vás někde, nechť mne bůh šílenstvím zraní, jestliže vás tak rychle neshasnu, jak se shasíná lojová svíčka!“

A Grindler k tomu dodal výhružně:

„Ano, zapamatujte si to, padouchové! Nedejte se dopadnouti! Dáte-li se, nechť oslepnu ihned na tom místě, nezcepeníte-li po pohlavcích, které jsme vám ještě dlužni!“

Dívali jsme se ovšem do vzduchu, jakobychom neslyšeli a jakoby se nás to netýkalo. Lidé takoví, i kdybychom byli věděli, kam se ubírají, nemohli nám přece nahnati strachu.

Zkušenými jsouce zálesáky, vyčkávali jsme ještě den, aby-

chom zvěděli, bude-li mírná pohoda trvalou; pak jsme se rozloučili s tvrzí také. Lze si pomyslet, že cesta rozmoklou zemí nebyla zvlášt pohodlna, ale naši výteční hřebci odpočinuli si několik téhodnů a hravě přemohli tudíž veškeré nesnáze a překážky.

Nebraska se vyznamenává půdou výhradně stepní; kudy jsme jeli, byla krajina vesměs širá a v měkké zemi viděli jsme jasné sledy těch, kdož pevnůstku Niobraru před námi opustili. Všichni, tedy Burningové a Grindler se Slackem koňmo a před nimi Indiáni pěšky směřovali bez výminky k pevnůstce Hillocku.

Tato okolnost nás znepokojovala, pokud se bratří Burningů týkalo. Bylo nám řečeno, že v poslední době Grindler i Slack klidili v karbanu porážku za porážkou a že pozbyli vlastně všeho — a takovým lidem nebylo tedy možno důvěřovati.

A oni věděli zrovna tak dobře jako my a všichni lidé ve tvrzi, že Burningové měli zlatý prášek a nuggety. Byť jsem je považoval za dostatečné zbabělce, kteří by se otevřenému boji spíše vyhnuli, než se do něho pustili, přece jen jsem jim přikládal tolik nesvědomitosti, že byli schopni úkladu, neboť zlato svádí i slušnější povahy k neřestem a zločinům.

Sdělil jsem své domněnky Winnetouovi, který neřekl ničeho, ale pobídnul koně patami do slabin, což znamenalo právě tolik, jako by byl odpověděl:

„Máš pravdu! Pospěšme si, abychom chlapy dohonili.“

Nemám důvodů, proč bych rozbíral podrobnosti tehdejší několikadenní jízdy. Sledy se stále držely pohromadě a my jsme se jimi řídili až přes Loux-Fork, jehož led byl dosud tak pevný a silný, že snesl jezdce. Odtud bylo třeba ještě celého dne jízdy do Hillocku, ale protože jsme přešli Loux-Fork teprv po poledni, nemohli jsme do pevnůstky dorazit dřív než před polednem příštího dne.

Hluboce zaryté šlépěje lidské i konské daly se luštiti tak zřetelně, jakobys v knize četl; jejich stáří dalo se určit skoro na hodinu, zvláště tak bystrým a vycvičeným zrakem, jakým slynul Winnetou.

Indiáni měli před Burningy náskoku zrovna dva dni, šli však pěšky a bratří, jedouce na koních, téměř je doháněli a zajisté byli by je dohonili ne-li toho dne večer, tedy jistě zítřejšího rána. Grindler

a Slack opustili Niobraru po Burnincích o den později; jejich koně však napínali všechny síly, jak šlápěje iasně dosvědčovaly, takže karbaníci jeli již těsně za zlatokopy.

Tím se mé obavy stupňovaly. Z jakého důvodu ujížděli dva tací lidé tak rychle, nedbajíce svých koní? Jen aby Burningy dohonili a přepadli, nebo jen předběhli a před nimi do Hillocku vklouzli? Dalo se to snadno myslet, ale nemohl jsem se při tom upokojiti.

Příštím hodinám svěřoval jsem uvědomění a nabytí jistoty v tomto smyslu. Jestliže nám naznačí stopa, že Grindler a Slack Burningy předhonili, bývaly by mé obavy planými.

Ujížděli jsme cvalem po rovině, stále bystře sledující trojí sledy předchozí a neumdlévající v pozorování. Hodina mýjela za hodinou, až konečně Winnetou, stále zamklý, zastavil koně a pravil po svém způsobu velmi určitě:

„Bílí mužové, kteří se zovou Burningy, jsou ztraceni. Budou dnešního večera zavražděni.“

Pokývnul jsem, neboť jsem byl téhož názoru. A Winnetou pokračoval:

„Rozdíl mezi šlápějími konskými obnáší již jen hodinu; za celé jízdy osm hodin trvající nezmenšil a nezvětšil se. Nechtějí tedy Grindler a Slack Burningy předhoniti, nýbrž jen, až nastane večerní tma, dohoniti, přepadnouti a zavraždit.“

„Bože!“ zvolal jsem, „a nám není možno zachrániti je!“

„Howgh!“ potvrzoval Winnetou. „Jest nemožno dohoniti je, neboť nadejde soumrak a noc, kdy nelze viděti šlápěje. Ale pospěšme si, pokud jen možno a vzývejme velkého Manitou, aby vzal zlatokopy do své ochrany.“

Čtenáři milý! Přestál's již někdy smrtelnou úzkost, ale pravou, skutečnou, děsnou? Asi sotva! Pokud se mé vlastní osoby týče, nepoznal jsem rovněž něčeho podobného, ačkoliv jsem byl velmi často blízek smrti — takřka tváří v tvář. Ale nebál jsem se jí nikdy a dodnes se jí nebojím, neboť smrt jest milým andělem, jenž uvádí boží dítky k branám říše nebeského Otce.

Ale o jiné lidi přestál jsem takové úzkosti nikoli jednou a nikoli jen desetkrát a zrovna tak dařilo se mi onoho odpůldne pozdního, toho večera a té noci. Přesvědčen býti o zamýšlené vraždě

úkladné a nemoci zabrániti tomu! Nikdy nezapomenu oné noci, kterou jsme trávili v křovisku na břehu malého přítoku Loux Forkského!

Kdyby býval ležel sníh, byl by světélkoval i v noci a šlépěje v něm bývaly by znatelnými. V tom případě mohli jsme snad přece zločinu zabrániti, ale beze sněhu nebylo pro nás v mihavé noci žádného vodítka a nezbylo nám přese všecku naši netrpělivost, která nám spáti nedala a odpočinku nedopřála, než vyčkávati pozdního úsvitu únorového dne, velice pozdního!

Jakmile se na východě jen poněkud zašeřilo, vysedli jsme již do sedel a pobídlí hřebce. Měli jsme ještě jedinou skrovnou naději, že totiž Burningové nepotřebovali zažihati táborového ohně a že je tudíž Grindler a Slack neviděli a nenalezli, ale naděje tato slábla vždy více, když jsme pozorovali, kterak se šlépěje vrahů se šlépějemi jejich obětí sblížovaly.

Grindler a Slack přiblížili se za večera, když se již začalo smrákati, ke zlatokopům, pokud jim bylo možno. Byli jsme o tom přesvědčeni stopováním a každý okamžik mohl nám přinésti smutnou jistotu, že byli na prerii dva lidské životy ničemně utraceny.

Za jasného již dne bylo nám objížďeti vyobloučenou houštinu, za kterou se šlépěje ztrácely. Dospěvše k tečnému bodu oblouku toho zastavili jsme se — vlastně uskočili naši hřebci sami o své vůli, aniž jsme je zdržovali.

Ano! Leželi tam bratří Burningové u vyhaslého ohniště ve velké krvavé kaluži. Seskočili jsme s koní a podrobili nehybná těla prohlídce.

Nebylo v nich již života — smrt je zachvátila již včerejšího večera! Ale užasli jsme, pozravše, že nebyli zastřeleni, nýbrž probodeni. Probodnutí člověka — k tomu již náleží odvahy víc, než zastřeliti ho z jistojisté vzdálenosti. Byli tedy vrahové méně zbabělými, než jsme se do té chvíle domýšleli? Anebo již měli zcela určitý důvod na zřeteli, že dali nožům přednost před olovem?

Co nám bylo učiniti, dá se snadno říci. Nesměli jsme se u mrtvol zdržovati, nýbrž hnáti se za jejich vrahy, kteří své oběti, jak jsme viděli, nevydrancovali úplně. Vzali jim jen zlato a ručnice a pak ujížďeli, vlekouce při sobě ukořistěné koně.

Cválali jsme tedy po svěží stopě dál, která k našemu údivu přímo směřovala k pevnůstce. Což již nebylo pádného důvodu ve zločinu samém, aby se vrahové vyhnuli tomuto obydlenému místu, kde byla posádka a tedy i spravedlnost světská?

Asi za půl hodiny jsme viděli, že se jezdci zastavili. Na místě tom byly nejen konské nýbrž i lidské šlápěje a odtud dělila se pouze dvojí stopa konská vždy po dvou koních.

Cože to znamenalo? Zastavili jsme se a Winnetou pravil zasmušile:

„Ufi! Tudy šli rudí mužové kmene Caddo a vrahové jim darovali koně zabitých bělochů!“

S jakou jistotou úžasnou uhodl neporovnatelný ostrovtip Winnetouův vždy a vždy správnost situace! Vrahové dohonili na onom místě ubohé, opěšalé rudochy a darovali jim koně, aby od sebe odvrátili a na ně soustředili podezření z vraždy!

Proto tedy nezastřelili Burningy, proto je probodli! Indiáni neměli ručnic, měli jen šípy a nože! Ubozí, politování hodní rudoši byli tedy již včera vyhlédnuti k tomu, aby pykali za cizí zločiny! A jak vlezli, ničeho netušíce, do této nástrahy!

A jakou nesmírnou drzost měli vrahové! Poznali jsme to z toho, že obojí dvojitý sled směřoval k pevnůstce, pouze s tím rozdílem, že Grindler a Slack odbočili poněkud, nejspíš aby svoji loupež někde v bezpečnosti uložili a teprv později za Indiány do tvrze dorazili, aby na ně učinili u velitelství posádky trestní oznámení!

Za dalšího cvalu po zjištění těchto podrobností stíral Winnetou netrpělivě dlouhé své černé vlasy s tváře a svíraje rty hněvivě, drtil mezi zuby:

„Můj bratr Šarlí zase dnes vidí, kdo jest lepším, zda mužové bílé či rudé pleti. A přes to vše postavil se osud bělochům po bok a my jsme vydáni zkáze, rozvratu a zániku. Uff, Uff! Uff!“

Co jsem mu mohl odpovědět? Pranic! Ostatně jsem ani nenabyl času k důkladnějšímu rozboru jeho vyjádření a k pronesení svých námitek, neboť jsme spatřili na obzoru před sebou tlupu jezdců, která se k nám blížila tryskem.

Srazili jsme se s jezdci záhy, postupující proti nim stejnou rychlostí. Byli částí posádky Hillocké a měli v čele poručíka a ve

svém středu — dva Indiány kmene Caddo, spoutané a na koně přivázané! Padouchové si tedy pospíšili s trestním udáním.

Důstojník vydal povel k zastavení a oslovil nás zhurta:

„Hola! Kudy kam, meššúrs?“

„Z Niobrara do Hillocku!“ odpověděl jsem.

„Na této stopě?“

„Tak!“

„Spatřili jste dnes na cestě cosi nápadného?“

„Arci! Mrtvoly dvou mužů, sire, kteří byli zavražděni a oloupeni.“

„Well! To souhlasí! Jak daleko odsud?“

„Tři čtvrtě hodiny jízdy. Vidím dva Indiány mezi vojáky. Proč jsou spoutáni?“

„Protože jsou vrahy oněch dvou mužů, jichž mrtvoly jste viděli. Dopravujeme je na místo zločinu, aby své oběti pohřbili a sami pak byli nad jejich hroby oběšeni. Snad vám známo, že na západě spravedlnost mnoho cavyků nenadělá.“

„Až příliš málo, sire, yím to velmi dobře. A víte snad také tak dobře, že se tito Indiáni vskutku dopustili vraždy?“

„To se rozumí! Byli postiženi s koni a ručnicemi zavražděných.“

„Odkud víte, že koně a ručnice náleželi zrovna oněm zavražděným?“

„Muži! Kdo vám dal právo takto mne vyslychati? Jste cizincem, který ani nevyhlíží tak, jakoby náležel na západ. Já však jsem důstojníkem, jenž vám není povinen zodpovědností.“

Po tomto upozornění odvrátil se ode mne, aby vyslovil povel k další jízdě; předešel jsem ho však.

„Stůjte, sire! Ještě okamžik! V pevnůstce jsou dva lidé, na jejichž trestní oznámení byl vám vydán rozkaz, abyste tyto ubožáky nevinné dal oběsiti?“

„Ano a již zamkněte zobák, muži! Nemám času odpovídati na lenošivé dotazy a — — —“

„Lenošivé?“ přerušil jsem, „mám nejen podstatný důvod, nýbrž i svatou povinnost, takto se dotazovati, abych předešel dvojná-

sobně justiční vraždě! Tito dva Indiáni jsou úplně nevinní, ale jejich udavači dopustili se vražd!“

„Holaho! Jak můžete cos podobného tvrditi?“

„Věděli jsme již včera o zamýšleném úkladě, ale nemohli jsme vraždám zabrániti pro krátkost času. Dovedte nás k veliteli pevnůstky, kde dokážeme krok za krokem, co tvrdíme.“

„To nejde tak rychle, jak se vám zdá! Mám přísný rozkaz, abych dal mrtvoly pohřbíti a vrahy tak vysoko za hrdla uvázati, aby se nohama nemohli dotknouti půdy.“

„Proti tomu nedalo by se namítati pranic, kdybyste měl vskutku pravé vrahy v hrsti a hodlal jim zjednati povýšenost. Dovolte mi říci, co víme a o čem jsme se přesvědčili.“

Poručík mně vskutku vyhověl přes přísný rozkaz. Když jsem umkl, měřil mne a Winnetoua zkušeně a udiveně a pravil posléz:

„Mhm! Zevnějšek váš poukazuje na gentlemany, kteří jsou na divokém západě od paty do hlavy zelení, jak jen rosnička může býti zelenou, ale z vaší řeči jde na jevo pozorovací nadání, kterému jsem nucen vysloviti veškerou svou úctu.“

„Dobře, sire!“

„Byli by nás vskutku Grindler a Slack obelhali?“ pokračoval, „příliš gentlemanlike nevyhlíží ani ten ani onen. Ale aspoň část rozkazu, pokud se týče pohřbení mrtvol, vykonám; nevyhovění druhé části rozkazu omluvím již na základě vašeho udání. Ale běda vám, meššúrs, jestliže jste mně malovali straky na vrbě! Se mnou žertovatí vám neradím!“

Na to vybral šest mužů, kterým poručil, aby ujížděli s přinesenými rýči a lopatami dále a mrtvoly zavražděných po prohlídce pohřbili.

Mne a Winnetoua pojali ostatní vojáci do svého středu, takže jsme se ubírali do pevnůstky vedle spoutaných Indiánů.

Na štěstí netázal se poručík přese všecku důležitost udání po našich jménech. S Indiány nedovolil nám ovšem hovořiti, ale pohledy, které k nám od těchto zalétaly, mluvily právě tak zřejmě, jako slova, vyjadřující vděčnost.

Brali jsme se pochodem sotva několik minut, když začalo po-

zvolna sněžiti, na neštěstí stále víc a houšť. A sníh se nerozehříval, protože se vzduch náhle ochladil o několik stupňů.

Winnetou pohledem zasmušilým, jenž mne znepokojil, zkoumal oblohu až k obzoru. Prve než se před námi tvrz vynořila, byla již všeska vukolní krajina pokryta vrstvou sněhovou na několik palců, což bylo velice osudným, neboť všechny sledy pod sněhem zmizely, jimiž jsme hodlali pravdivost svých údajů dotvrditi.

Hillock byl pevnůstkou jen dle jména, nikoli podle svých vlastností. Na čtverci, ohraženém dřevěnými kůly vypínaly se rovnoměrně blokové baráky. Dlouhé dřevěné kolny dodávaly osadě vzezření spíše skladišť obchodních, než pevnostních staveb a jen malé, sotva znatelné, špinavé bílé zbytky poukazovaly na to, že byla ohrada obklopena vysokým a silným náspem sněhovým, jenž se ovšem valně rozplynul pohodou posledních dnů.

Jak se podobalo, vpádu Indiánského nebál se tam nikdo, neboť brána byla dokořán, když jsme se blížili. Jak bylo zřejmo ze zaměstnání vojáků, mělo býti použito dřevěných kolen ku stájím, konárnám a skladištím obroku.

Duněním kopyt našeho koňstva vyrušení, vyběhli z baráku nej přednějšího dva důstojníci, starší poručík a kapitán; tento poslední vraštel velmi přísně tvář, spatřiv nás.

Vůdce našeho oddílu sestoupil s koně a přikročiv ke kapitánovi, oznamoval mu souběh události. Také my jsme seskočili se sedel.

Kapitán příliš nesledoval oznam svého podřízeného a také nás neměřil zvlášť napjatě, ale zrak jeho tkvěl za to tím napjatěji na našich koních a v jeho pohledech zračilo se znalectví, což také za nedlouho vyjádřil.

„Thunderklapp!“ zarachotilo mu náhle v ústech, „tohle jsou dvě nádherná stvoření boží! Odkoupím oba, gens (zkráceno z „gentlemens“)! Co za ně? Rychle!“

A teprv při tomto dotazu uznal za dobré poctiti nás milostivým svým pohledem. Vzezření Winnetouovo nepůsobilo na něho zvláštním dojmem, ale jakmile zrak jeho dotknul se mé tváře, viděl jsem na něm zřejmý údiv, překvapení a nejistou radost.

„All devils!“ vykřikl, „koho vlastně vidím? Jest to pravda, nebo ne? Kdo jste, sire?“

„Zovu se Beyer!“ odpověděl jsem.

Kapitán zavrtěl netrpělivě hlavou, rozkročil se a přistoupiv ke mně, popadl mne za bradu a obrátil mi hlavu poněkud na pravo, aby zahlédl levou stranu mého krku. Pak zasalutoval a křičel jásavě, skoro vítězně:

„Vždyť jsem si to hned myslel! Tahle jizva pochází od světově známého bodnutí nožem, chachacha! Kdo se může takovou pochlubiti? Viděl jsem vás u matky Thickové v Jefferson City a vím již, že vaši hřebci nejsou na prodej, neboť v celých Spojených Státech nenarodilo se zvíře, které by se jim rovnati mohlo! Nechť vás považuje za rosničky kdokoli, já se nedám klamati vaším oděvem, velectění meššúrs! Vy dva jste zkrátka a moudře — — —“

„Ticho, probůh, kapitáne! Žádná jména!“ vpadnul jsem rychle. Zarazil se, pohlédl na mne a tázal se:

„Proč?“

„K vůli Siouxům, jichž územím jest nám ještě cestovati. Poznali jste nás vskutku, tedy jest vám také známo, že není třeba, aby zvěděli příslušníci této rudé národnosti, že jsme se uvelebili uvnitř jejich hranic.“

„Well! Jak se vám líbí, sire! Měl jsem právě nejkrásnější úmysl spustiti na hlavu svého poručíka překrásné hromobiti za to, že se dal vámi přemluviti k odkladu a obratu, ale teď si myslím, že vlastně jednal docela správně. Vstupte do baráku, meššúrs! Dám opatřiti vaše oře zcela výborně a vám se dostane řádného grogu, při čemž si pohovoříme o tom, co vlastně chcete proti Grindlerovi a Slackovi přednésti.“

„Kde jsou ti dva chlapi, kapt'ne? Nevidím jich. Snad již zase neupláchlí?“

„Ne. Jejich koně jsou tamto v kolně. Vyšli pouze na krátký lov, aby zastřelili kus masa.“

„A zároveň, aby se porozhlédli po dobré skrýši pro svůj lup, anebo se podívali již na skrýš, do níž uložili uloupené zlato. Jaká škoda, že zrovna nyní se dalo do vánice! Tím se nám znemožní sledovati je a vyslechnouti tajně a zároveň nás olupuje sníh o důkazy, nutné k jich usvědčení.“

„Dábla starého! Tahle věc jest celkem lhostejna, sire! Víím, že

jste řádnými lidmi, kteří dovedou vyhrabati důkazy i z nejpekelnější vánice.“

Barák, do něhož nás za tohoto hovoru vedl, byl zároveň pro něho a oba poručíky příbytkem. A zatím co nejmladší důstojník přechoťně připravoval grog, poukázal nám kapitán dvě dřevěné, primitivně sbité stolice a hovořil:

„Usedněte, meššúrs, usedněte a mluvte upřímně! Vy, bělochu, jste Old Shatterhandem a tento rudý gentleman zove se Winnetou.“

Ukázav mu na svou a soudruhovu zbraň, které jsme se ovšem ani na okamžik nezbavili, odpověděl jsem:

„Zde vidíte proslavenou stříbrnou ručnici náčelníka Apačů a zde jest můj medvědí zabiják a Henryova opakovačka. Doufám, že vám tato legitimace stačí k poznání, kdo jsme.“

„Ovšem, ovšem! Stačí stokrát! Jest pro nás ohromnou ctí, že jste naše hnízdo navštívili. Vitáme vás srdečně a budeme považovati každou slabiku, o vraždě pronesenou, za přísahu notářsky ověřenou.“

„Děkujeme, sire! Ale takový zločin dlužno souditi podle zákonů prerie a zákon ten vyžaduje nezvratných důkazů. Na to, co vám jen řekneme a čemu byste neuvěřil, nemůžete přece rozsudek vynésti.“

Winnetou, jenž lihovin nepil, odmítnul grog zdvořile; já ovšem ochutnával doušek za douškem, při čemž jsem obšírně vyprávěl, co nám bylo o Grindlerovi a Slackovi známo. A sotva jsem skončil, otevřely se dvěře a oba chlapi vešli.

„Alle devils!“ zvolal Grindler, zočiv nás, „chci na tom místě oslepnouti, není-li to mr. Beyer se svým Indiánem!“

„Ano! Jest to on!“ pravil kapitán, pokynuv poručíkovi, načež tento rychle odešel. Vyrozuměl jsem ihned, že se jedná o zatčení obou zlosynů. A kapitán ihned rychle pokračoval:

„Dle všeho není vám nikterak příjemno, že zde vidíte tyto gentlemany.“

„Nikterak příjemno? Dábel mne vezmiž, jestliže mně jest něco příjemno či nepříjemno, co se jich týče. Nic mně do nich není; jsou mně docela lhostejni, nejsou pro mne ničím, než vzduchem.“

„Asi sotva! Kdybyste věděli, proč zavítali do naší pevnůstky, bylo by vám to méně lhostejno.“

„Pshaw! Co by zde chtěli? Nemáme s nimi pražádných styků a spolků. Přišli jsme jen zeptat se, zdali se již vaši lidé vrátili. Doufáme, že ti dva červení holomci houpají se již hodně vysoko na dobrých konopných nákrčnicích.“

„Ještě se nehoupají. Mr. Beyer přivedl je nazpět.“

„Co? Jak? Mr. Beyer? Co má při tom na práci nějaký mr. Beyer se svým Indiánem?“

„Velmi mnoho. Mr. Beyer a jeho Indián znají pravé vrahy a stihali je až k nám.“

„Pra — vé — vra — hy?“ vykřikl ze sebe padouch, „těmi jsou přece Indsmen kmene Caddo.“

„Ne! Mr. Beyer tvrdí zcela vážně, že pravými vrahy jsou Grindler a Slack!“

„Slack — a Grindler! All devils! My?“ opáčil Grindler, uskočiv.

„Ano! Vy!“

„Tvrdí-li to, nechť oslepnu na tom místě, jestliže již dávno rozumu nepotratil! Slacku! Mluv přece! Co tomu říkáš?“

Slack na mne zahrozil pěstí a zařval:

„Aby ho vzal ďábel! Co chce ten chlap na nás? Jest dučman, jehož slovo nemá váhy. Nechť mne bůh zasáhne šílenstvím, jestliže mu za to hubu nezacpu, že umlkne na celý život! Pojď, Grindlere! Nětřeba nám dýchatí společný vzduch s takovými — — —! Pro takové chlapy jsme zde přes příliš dobří!“

„Stát!“ zahřměl kapitán.

Lekli se, ale chtěli přece odejít. V tom se však rozlétly dvéře a padouchové spatřili v nich poručíka s tasenou šavlí. Za ním se řadilo šest bojáků ve zbrani. Vojáci vešli a obklopovali vrahy.

„Co se děje? Co to znamená?“ protestoval Grindler po marné snaze prolomit kordon.

„To znamená, že jste zatčeni pro důvodné podezření z dvojnásobné vraždy,“ pravil kapitán mrazivě.

Ale přes tento chlad nastalo ve světnici horko. Vzniknul výjev, který se dá nesnadno vylicíti. Nikoli proto snad, že by se byli

lotři postavili na vážný odpor, aby se vyprostili, neboť k tomu jim chyběla odvaha. Jejich činy nešly dál než skrze zuby, které vyceňovali při svém obhajování, ale jejich slova, jejich řeči! Jaká to byla slova!

Kletby, přísahy, nadávky, lživé nesmysly křížovaly a mísily se se vzduchem rozechvělým tou měrou, že se mi skoro vlasy ježily. Kolikrát jen bylo jim na tom místě oslepnouti a šílenosti propadnouti. Jakživ jsem neslyšel tolikerého rouhání v době tak kratičké! Bylo mně, jakobych se v přívalu hříšných těchto projevů dusil a vydechoval jsem hluboce, když končně oba rouhači byli ze dveří vystrčeni, aby byli dáni pod zámek a střeženi až do hlavního výslechu.

Sám Winnetou, muž klidu železného a trpělivosti zázračné, jehož tak hned žádný silný dojem nemohl z rovnováhy zviklati, vtisknul mně prsty bolestivě do svalstva podramenního a šeptal:

„Šarlí, choval by se někdy takto rudý bojovník a hanobil by čest svého nebeského Manitoua takovým způsobem? Kdo ještě může a smí tvrditi, že jsou běloši lepšími a vzdělanějšími než rození synové prairie? Je-li vůbec divokého západu, zavlekli tam divokost jen bílí vetřelci, které otcové naši druhdy považovali za bohy! Howgh!“

Howgh bylo mu výrazem posvátného stvrzení, téhož významu jako naše „Amen!“ a mé křestné jméno Karel vyslovoval „Šarlí“.

Za hodinu na to vrátili se jezdci z pohřbu zavražděných a přinesli vše, co v kapsách bratří Burningů našli, hlavně zápisky, ze kterých jsme zvěděli podrobné adresy jejich příbuzenstva.

Pak bylo dáno znamení k obědu, k němuž nás důstojnický tříčlenný „sbor“ pozval.

Tedy důstojnická tabule v Nebrasce! Chodů bylo, mnoho-li si kdo přál; potřeboval jen podle chuti ukrajovati z ohromné kýty jelení, která byla přinesena na stůl na neohoblované, pouze odrhnuté desce jedlové.

Po obědě sestoupil se soudní senát šestičlenný, totiž tři důstojníci a tři poddůstojníci. Winnetou a já byli jsme svědky a také Cad-do-Indiáni byli zavaláni, aby zodpověděli několik dotazů.

Když jsme byli v plném počtu, posláno pro obžalované. Objevíli se v poutech — každý z nich střežen dvěma vojáky.

Nevyhlíželi nikterak pokorně, zaraženě, zničeně; jejich vystupování bylo sebevědomé, smělé a vskutku znělo až příliš drze, když prohlásili, že nemohou uznati kompetenci soudní stolice.

Zajisté se řádně dorozuměli, vědomi jsouce toho a kladouce též na to důraz, že čerstvě napadený sníh odňal nám všecku možnost k dodání právoplatných důkazů. Hlavním důkazem bývalo by ovšem, naléztí u nich uloupené zlato a pověděti jim přímo do očí, že jen oni a nikdo jiný zlato uschovali.

Že darovali koně a ručnice Indiánům, nedokazovalo ještě pranic, neboť se mohli těchto předmětů zmocniti i bez vraždy a mimo to dle starodávných zvyků preriiových, svědectví Indiánů nevyvážilo mnoho — skoro nic.

A rovněž mně není možno tvrditi, že by býval kapitán zvláště nějak objektivním, prozřetelným a chytrým předsedou soudu a že by byl výslech rozumně řídil, ale, abych byl úplně upřímným, přiznávám se, že by se mně bylo na jeho místě také nepodařilo zlosyny k přiznání přiměti.

Hlavním důkazem, který jsme mohli za stávajících poměrů podati, byla okolnost, že vrahové své oběti nepředhonili, nýbrž jízdu svou tak zařídili, aby se na ně vrhnouti mohli za nejsilnějšího večerního setmění. Na to jsme mohli přísahati, ač jsme to nemohli dokázati šlépějemi. Tím ovšem jsme dokázali pouze dohonění, nikoliv, však zavraždění ubohých bratří zlatokopů.

Z těchto příčin sestával výslech jen z dokazování obžaloby se strany kapitánovy a prudkého odporu obžalovaných, kteří zapírali houževnatě. Drzost jejich vzrůstala na výsměch a chlubnost a rouhání jejich dosahovala nejzazších mezi neuvěřitelnosti, takže jsem posléz žádal kapitána, aby výslech, ne-li skončil, tedy aspoň přerušil.

Proti tomu se však padouchové ohradili.

„Jak? Přerušit?“ říčel Grindler smíchem. „Nic přerušit! To si zakazujeme! Stojíme na tom, abychom byli buď ihned odsouzeni na základě nezvratných důkazů, anebo ihned propuštěni pro nedostatek důkazů. Chci na tom místě oslepnouti, jestliže jest možno něco prostředního mezi tím a oním.“

„Ano!“ potvrdzoval Slack, „buď oběsit, anebo propustit, a to

hned! Jiného se nedá myslet a dělati pranic. Co tento mr. Beyer a jeho Indián proti nám dokazují, jest směšnou smýšlénkou, která mně pouze dokazuje jejich hloupost. Nikdo nemůže nic vážného proti nám namítati, ale přes to chceme, abychom svou nevinnost nezvratně dokázali, poskytnouti jim možnost, aby svá tvrzení obhájili.“

„Nerozumím,“ pravil kapitán.

„Vstřete nás dnes večer s nimi do dobře uzamčené místnosti úplně tmavé a dejte nám všem po dobrém, ostrém noži. Jestliže přistoupnou na tento rytířský způsob důkazů, pak nechť mne bůh šílenstvím zachvátí, jestliže jim nenapíšeme svou nevinnost řádně do žeber, takže po nich do rána zbude jen zasmrádlý kadávr (mrtvola). Jsi s tím srozuměn, Grindlere?“

„Ovšem, ovšem!“ přizvukoval Grindler, „americký souboj, pěkně muž proti muži po tmě, to jest naší docela zvláštní specialitou. Při tom již mnohý naběhnul na naše nože a bylo by pro mne slastí nevýslovnou, kdyby tito ctění gentlemanové na náš návrh přistoupili. Jsem však přesvědčen, že tolik odvahy nemají. Lháti dovedou, jakoby tiskli, ale bojovati? Pshaw!“

Pohlédl jsem tázavě na Winnetoua, jenž mi odpověděl pouhým mžiknutím. Proto jsem řekl:

„Je to tluchubovství — více nic. Kdybychom na tento návrh přistoupili, odvolali by ho ihned.“

„My? Odvolati?“ chechtal se Grindler hřmotně, „takoví dva slavní a obávaní šermíři jako my a odvolati? Myšlénka tato jest tak směšna, tak blba, že ani nenalézám vhodného výrazu k jejímu označení.“

Pokračovali takovým a podobným způsobem ještě drahnou chvíli, až konečně jsem kapitánovi navrhol, aby tento souboj uznal za boží soud.

Poslední dvě slova vzbudila veselost obou lotrů, kteří se tím velice pyšnili, že v boha nevěří. Byli přesvědčeni, že jen z nouze a snad na oko podrobili jsme se nevyhnutelnému souboji, a že do večera jistojistě zmizíme z tvrze.

Naproti tomu kapitán, jenž věděl, kdo jsme a nikterak se tudíž o nás neobával, prohlásil, že jest s mým návrhem srozuměn i bylo určeno, že my čtyři, každý nožem ozbrojen, od osmé hodiny večerní

do osmé hodiny ranní budeme zamknuti do prázdné kolny, abychom vybojovali otázku o provinění či nevinnosti obžalovaných.

Prve než vrahové byli znovu do vazby odvedeni, vysmívali se nám a zasypávali nás ještě ve dveřích nadávkami, které mně nelze pérem opakovati. Pak byli odvedeni a zavřeni.

Veškerá jejich sebedůvěra opírala se o skutečnost, že byli bedlivě prohledáni, aniž se u nich našla byt jen špetička uloupeného zlata a že nás považovali za bázlivé nováčky, jimž snad ani ve snu nenapadne, aby se do osmé hodiny večerní v pevnůstce pozdrželi.

Kapitán se po jejich odchodu ani neodvážil udíleti nám rady nějaké. Pro něho byl výsledek souboje Winnetouova a Old Shatterhandova proti dvěma takovým pobudům naprosto nepochybným a veškerá posádka pevnůstky byla nadšena, že se účastní tak vysoce zajímavé události.

Prohlédli jsme si kolnu. Stála pod stromem a byla sbita ze silných řošen. Na vnější straně dveří byla upevněna mocná závora. Uvnitř nebylo tehdy ničeho krom několika přehoušlí sena, ležícího v pravém zadním koutě.

Skoro do osmé hodiny bavili jsme se s důstojníky, aniž se stala o souboji zmínka nějaká. Ale několikrát ohlašovala stráž u vězňených, že se Grindler a Slack dotazují, jsme-li dosud v pevnůstce. Přesně o osmé hodině byli dopraveni do kolny a poděleni nožem.

Pak jsme odevzdali všechny své zbraně vyjma nože kapitánovi, sebrali jsme naše teplé pokrývky a dali se vésti na dějiště souboje. Kapitánem a poručíkem provázeni vešli jsme do kolny; voják nám svítil pochodní smolnou.

Grindler a Slack opírali se o protější stěnu, majíce nože v pěstích.

„Již lezou!“ vysmíval se Grindler, „letí do svého neštěstí jako komár do svíce. Nač čekati až do rána? Dveře se mohou otevřiti za čtvrt hodiny, neboť do té doby vydáme chlapy pekla.“

Mělo to zníti sebevědomě, ale slyšeli jsme dobře, že se mu hlas chvěje. Protože se ukázal klamným jejich výpočet, že totiž zmizíme, dostavila se u nich stísněnost.

Zatím, co jsme rozkládali své pokrývky v pravém koutě, jakoby chom se hodlali posaditi, jal se kapitán vychloubačovi vykládati:

„Jest ovšem zcela možno, že se věc odbude rychle, jak myslíte, ale podle veškeré pravděpodobnosti s výsledkem naprosto opačným. Vždyť ani vlastně nevíte, kdo jsou tento mr. Beyer a jeho Indián.“

„Čím by byli?“ smál se Slack, „lidmi, kteří ještě nejsou za ušima docela uschlí. Nechť mne bůh zachvátí dnes v této kolně šíleností, budou-li míti za hodinu tito chlapi jedinou krůpěj krve v žilách.“

„Přestaňte již konečně se svou hloupou rouhavostí! Kdyby se vyplnila vaše slova, odejde odsud jeden z vás oslepen, druhý pak zblázněn. Ale nechme toho! Abyste věděli, proti komu nože tasíte, tedy vězte, že tito gentlemani jsou Old Shatterhand a jeho rudý přítel Winnetou, náčelník Apačů, o nichž jsme naprosto přesvědčeni, že odejdou z této kolny s kůží nepoškrábnutou.“

„Old Shatt — — — —!“

„Winn — — — —!“

Jen toto se ozvalo z hlubokého pozadí; další slabiky uvázly strachem hluboko v hrdlech zbabělých padouchů.

Teprv za hodnou chvíli doložil Grindler sklesle

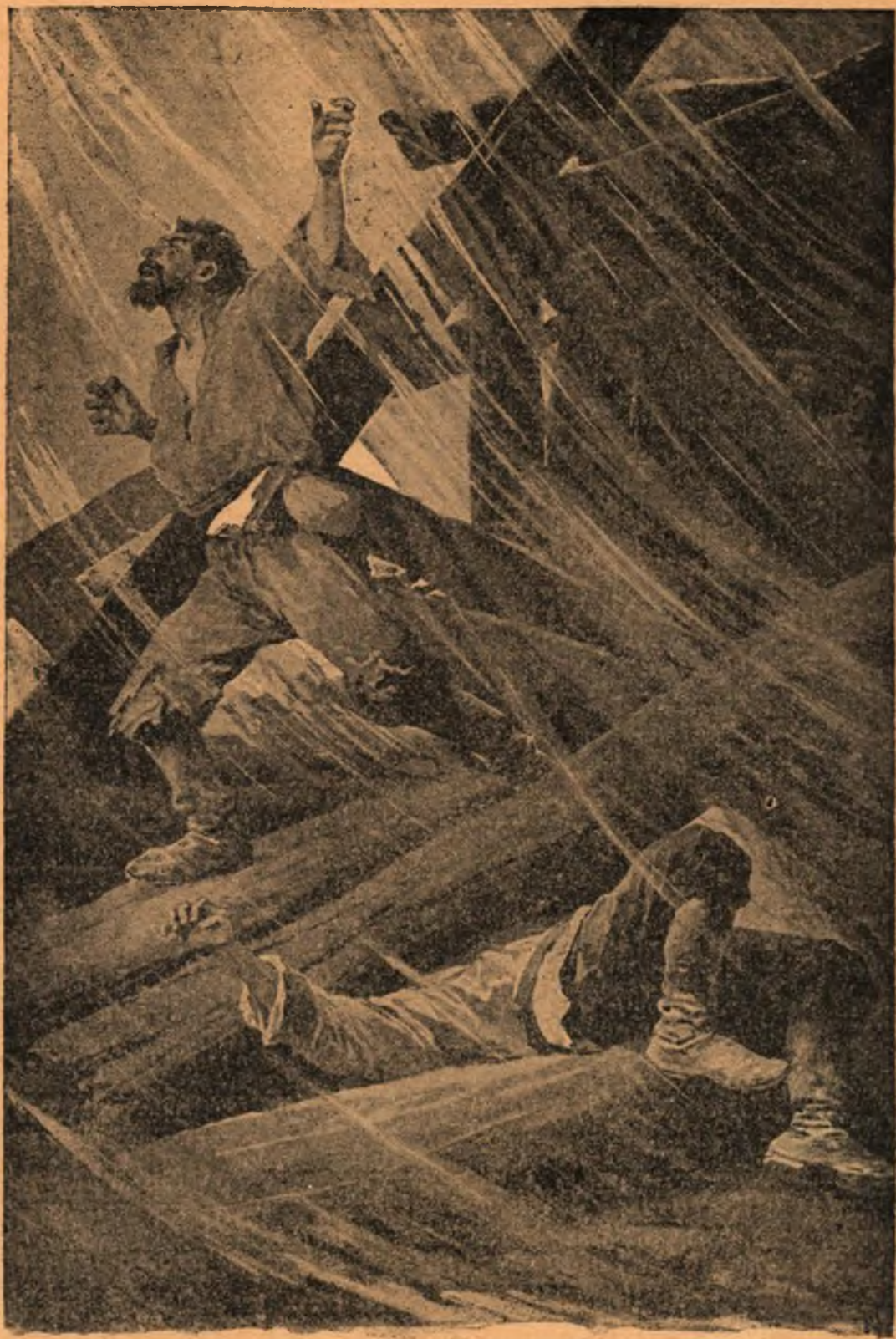
„Chci na tom místě ihned oslepnouti, není-li to drzou, proklatou lží.“

Popošel jsem proti němu. Chopiv ho pravicí za opasek, vyzvedl jsem ho a mrštil jím na stěnu, takže všechny fošny hlasitě zasténaly; na to jsem se, slova nepromluviv, vrátil na své místo. Za mne odpověděl však sám kapitán, zatím co se Grindler se země sbíral, vzdychaje a proklínaje:

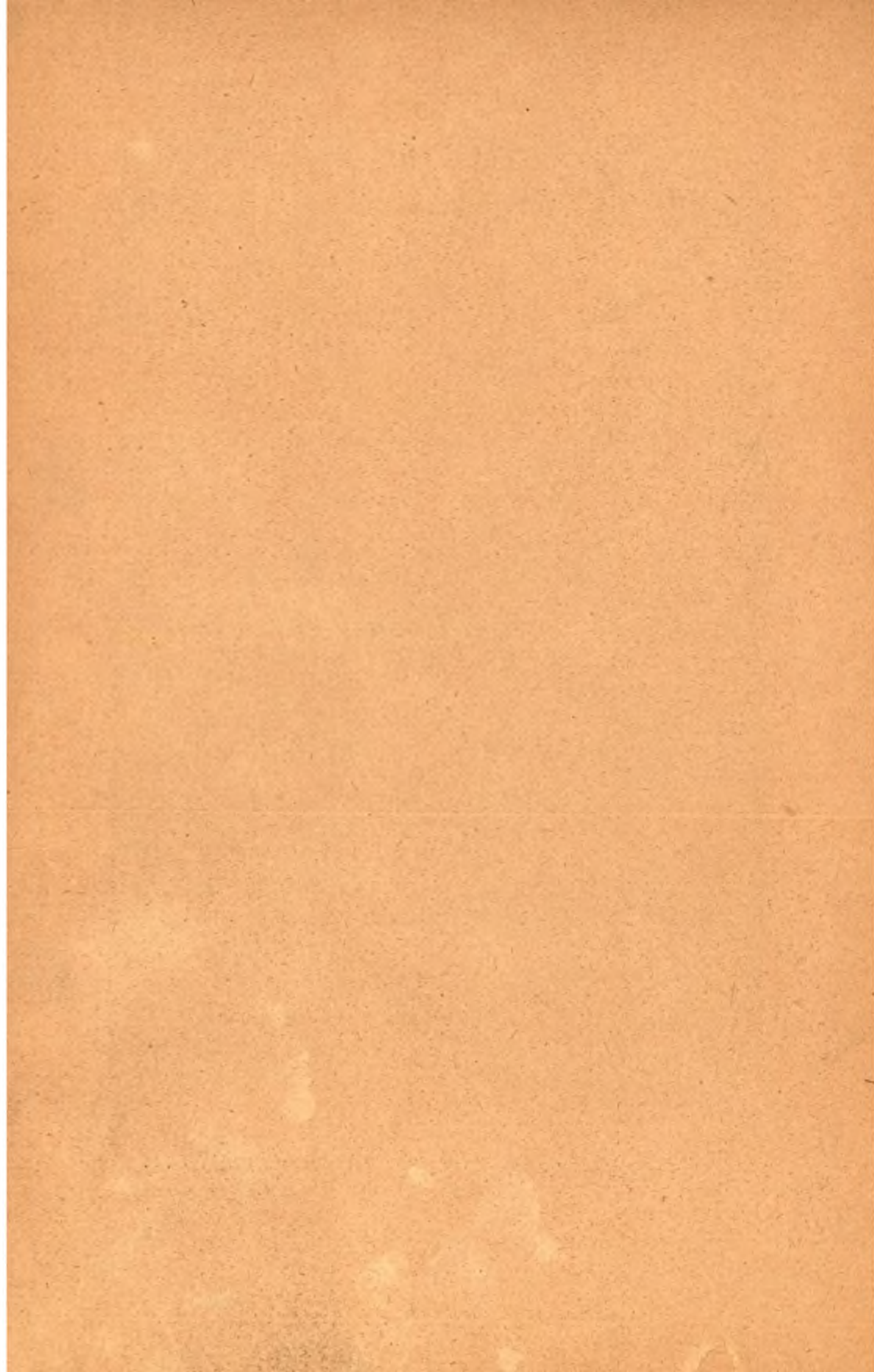
„Dostalo se vám správného důkazu, že jsem mluvil pravdu. Takový silácký kousek jedinou rukou dovede jen Old Shatterhand. Již nyní tedy věříte, že to jest on a nikdy jiný?“

„Nechť vás všechny všichni ďábli!“ syčel Slack, „toť sprostý podvod, ničeminý podskok! Proč nám nebylo řečeno, kdo jsou tito lidé? Oni nás zde pozvolna a jistě podřežou, po tmě nás úkladně probodají! Toť ještě horší, než bylo odpůldne u vašeho neslavného soudu. Chceme býti okamžitě propuštěni! Chceme býti znovu řádně vyslýcháni.“

„Přiznáváte se k loupežné vraždě?“



Pod troskami sříceného zdiva vyhrabovala se bytost nějaká...
(Str. 79.)



„Ne a znovu ne! Jsme nevinni.“

V tom pokynul Winnetou, aby všichni umlkli a pak promluvil po svém klidném, důtklivém způsobu:

„Zde stojí Winnetou, náčelník Apačů, a zde jeho přítel a bratr Old Shatterhand, jemuž dosud žádný nepřítel odolati nemohl. Dosud jsem nepromluvil, nyní však povím, co se stane. Tento dřevěný stan se zavře a obklopí, aby vrahové nemohli dřevěné stěny prorazit a prchnouti. Pak přese všecku tmou zajedou naše nože do hrdel zlosynů, neboť naše oči jsou zvykly pronikatí temnotu. Jsme jako hadi, jichž nelze slyšeti, plazí-li se. Dosti zbytečných slov bylo již dnes mluveno; teď nechť nastupují skutky a nebude slyšeti nic jiného, než smrtelný řev vrahů, kteří pod našimi noži právě tak padnou, jako padli pod jejich noži běloši, zvaní Burningy! Nechť se začne!“

Způsob, jakým Winnetou hovořil, působil přímo ničivým dojmem na padouchy. Rozechvěným přízvukem začali činiti námitky, ale marně, prosili, hrozili, kleli, také marně.

Ještě když muž s pochodní místnost opouštěl, hrozili pěstmi a řvali cosi o zasažení šilenstvím a slepotou, ale když byla zvenčí záhora zapážena, zmlkli a od té chvíle vyhýbali se úzkostlivě všelikému šramotu, aby nás neupozorňovali na místo, kde se skrývali.

Pokud se týkalo nás, nechtěli jsme je noži svými skoliti, nýbrž smrtelnou úzkostí k přiznání přinutiti. Byli jsme přesvědčeni, že se budou střežiti, aby nás napadli, ale přes to vše přenesli jsme tiše své pokrývky do druhého předního koutu a položili se s napjatýma nohama tak, aby se k nám nikdo přiblížiti nemohl, jenž by se dříve našich nohou nedotknul.

Pak jsme čekali, nože v hrstích držíce a připraveni jsouce každým okamžikem na protiútok.

Rozumí se, že nám chybělo každičké porovnání postupu času, ale počítal jsem přece minuty. Uplynulo jich třicet a zase třicet, aniž jsme mohli svýma cvičením zbystřenýma ušima postřehnouti poblíž nějaký šelest.

A náhle vznikla neobyčejná zima, tak pronikavá, že projížděla svalstvem i kostmi a v krátkce na to začal temný, dutý šum nad naší střechou. O málo minut později zaslechli jsme z venčí různé hlasy:

„Vidíte svatoelišské ohně na všech hrottech a nárožích? Blizzard se blíží, blizzard! Zachraňte se v barácích! Rychle!“

Blizzardem se zove strašná sněhová bouře na západě od Mississippi, přicházející vždy od severu. Oznamuje se náhlým a hlubokým klesáním teploty a přežene se sice dosti rychle, ale pokud se týče její běsnosti a nebezpečnosti, v ničem nezadává děsné bouři planin vysokoasijských, která se zove „vjuga“.

Blizzard jest z pravidla provázen elektrickými příšernými zjevy a blesk a hrom, byť i v zimě, nejsou při něm žádnou vzácností. Běda tomu, koho blizzard stihne v širé krajině anebo v nepřilíš pevném či chráněném stavení! Bouře tato rve všecko všudy, bourá zdi, vyvrací stromy, odnáší ve svém víru ohromná břemena, a pokrývá každý vyvýšený předmět smrtelnou rouškou několik metrů vysokého sněhu.

Volání venku zmlklo; strážce prchly do baráků. Hned na to nastal první náraz vichřice, který všecko zametal, všecko ze závor trhal. A pak se rozléhaly ryk, hukot, skučení, syčení, sténání, praskot a řev nad námi a vůkol nás, jako při rozpoutaném, neviditelném přívalu, jenž nezná břehů ani smilování.

Hromobití nás ohlušovalo, blesky nás oslňovaly. Vnitřek kolny plnil se jemnou, hustou moučkou sněhovou, kterou orkán tlačil do všech skulin. Třásli jsme se mrazem, drkotali jsme zuby, ačkoliv jsme se pevně obtočili pokrývkami. Země se pod námi chvěla, všecka kúlna se rozkolísala.

Výjev ten trval snad asi půl hodiny; pak nastaly v běsnosti živelní kratičké přestávky, v nichž jsme slyšeli Grindlera a Slacka sténati, skuhrati a chroptiti, zajisté strachem.

K posledku sbíral orkán všecky své síly k poslednímu mohutnému úderu. Veškerým okolím zalomcovala neznámá síla, půda se rozechvěla a rozvlnila pod námi, kolna se rozkymácela a praskala hlučivě, nakláněla se brzy na pravo, brzy na levo a konečně sřítíl se s ohlušujícím rachotem zadní její díl.

A jakoby se blizzard spokojil zhoubou a zkázou svého díla, nastalo ve vzduchu úplné utišení, jakoby všecka bouře rázem se přenesla jinam, daleko od nás. Nebezpečství pominulo.

Vskutku pominulo? Pro mne a Winnetoua snad ano, ale pro

naše soupeře? Pod troskami sříceného zdiva vyhrabovala se bytosť nějaká, která za strašného řevu pádila kamsi — to byl Slack.

A z druhého kouta ozývaly se nesouvislé, těžce nápodobitelné a vylíčitelné zvuky, jakoby tam chtěl někdo volati, ale nemohl.

Vybavivše se z pokrývek, šli jsme tam a spatřili Grindlera.

Ležel mezi rozdrcenými, zpřeráženými fošnami, nohama zaklínován pod trámem, který mu též prsa drtil. Nadzvedl jsem trám a Winnetou vytáhl zraněného, jenž ihned propadl mdlobě, jakmile byl strašného břemena svého zbaven.

Donesli jsme ho do příbytku důstojníků, v jehož dveřích setkali jsme se s kapitánem, jenž právě vycházel na obhlídku, mnoho-li škody blizzard v pevnůstce natropil; vrátil se však s námi.

Uloživše Grindlera poblíž ohně, mohli jsme prohlédnouti jeho zranění. Všichni jsme vykřikli leknutím — sletěla mu fošna nějaká na hlavu a profala mu ostrou svou hranou napříč nosovou kost právě mezi obočím, při čemž mu i obě oční bulvy vyrazila.

„Oslepen!“ vykřikl kapitán, sprásknuv rukama, „on se rouhal! Přivolával na sebe slepotu! Toť boží soud!“

Nepromluvil jsem a Winnetou stál rovněž mlčky vedle mne. Pak jsme obvázáli bohem souzeného a položili ho na lůžko mladšího poručíka. Teprv pak jsme vyšli, abychom shlédli škodu orkána způsobenou. Zjištěno, že se nepříhodilo vlastně nic, kromě zřícení kolny. Za to nám bylo pátrati po zmizélém Slackovi.

Šlépěje jeho směřovaly k ohradě kúlové, přes kterou přešel a pádil k lesu nejbližšímu. Sněhu bylo po kolena a světélkoval tou měrou, že nám nebylo třeba pochodní. Dospěvše na pokraj lesa, zaslechli jsme mezi stromy prapodivné blábolení lidského hlasu. Vnikli jsme do houštiny — — —

Ležel tam Slack pod stromem vedle hluboké, do sněhu vyhrabané jámy, rukama zachycen za spletené kořeny, při čemž skuhral zpívavě jako dítě:

„Prach, nuggety — prach, nuggety — — osm váčků, osm váčků — — —!“

Násilně ho odervavše od kořenů, našli jsme pod mechem

osm kožených, více než libru těžkých váčků. Souhlasilo to se zápisem bratří Burningů — bylo to zlato, které jim přineslo smrt.

Slack byl doveden do pevnůstky, kde jsme spatřili, že mu na vlasech lpí ssedlá krev. Podrobnou prohlídkou lebky zjistili jsme, že byl nejspíš zasažen některým těžce padajícím břemenem. Byl-li obestřen temnotou jeho duch v důsledcích těžkého úderu, anebo ho strach a hrůza o rozum připravily, o tom jsme rozhodnouti nemohli a nechtěli.

Tedy: Grindler oslepen a Slack šílenstvím zachvácen! Zcela tak, jak ve své nevěře a drzosti zpupně na bohu vyžadovali! Kdo by ještě popíral, že existuje věčná spravedlnost, které žádný člověk, buď zde či na onom světě ujíti nemůže, nechť se střeží, aby nebyl donucen k poznání tomu řízením této spravedlnosti!

Boží soudy jsou neodvratitelné a spravedlivé! Každé provinění, buď dříve či později, musí býti smířeno, zde, či tam, a žádný provinilec trestu svému neujde!

Podivuhodnou shodou okolností nadešla po hrůzném, bouřlivém dnu zase mírná pohoda, která nám dovolovala v cestě pokračovati. Grindler a Slack zůstali v pevnůstce těžce nemocni. Osud jejich závisel, kdyby svým zraněním nepodlehli, zcela na libovůli důstojníků, kteří nás provázeli valný kus cesty.

Indiánům kmene Caddo darováni byli koně Grindlera a Slacka; mohli nás tedy doprovázeti. Dovedli jsme je až ke spojení obou Platte-riverů, kde se s námi rozloučili, ubezpečující nás ustavičnou a stálou vděčností za to, že jsme je zachránili od nezasloužené, potupné smrti na šibenici. — — —

O čtyři roky později vystoupil jsem v Baton-Rouge z Mississippi-Steameru, protože mně bylo zde čekati na parní člun do Natchez. U přístaviště seděli dva žebráci, bídňě, zhubeněle vyhlížejší, oděni pouhými cáry. Jejich tváře mně připadaly povědomými. Jednomu z nich chyběly obě oči a na místě hřbetu nosového zela mu zarudlá jamka. Druhý nastavoval s prosebným posuňkem roztrhaný klobouk. Když jsem mu do něho vhodil stříbrný drobný peníz, zastrčil jej rychle a mumlal:

„Prach, nuggety, prach, nuggety, osm váčků, osm váčků —“

Věděl jsem již, koho mám před sebou. Vrahové tedy nenalezli v pevnůstce hillocké zaslouženou smrt, ale jejich pozdější situace byla zajisté horší než smrt oprátkou.

Téhož roku zavítal jsem náhodou do Moberty v Missouri, kde jsem se poptával po rodinách bratří Burningů. Doslechl jsem se celé historky o zavraždění obou, několikanásob vyšňořené různými přídávky se zřetelem na to, co při tom Winnetou s Old Shatterhandem provedli. Neříkal jsem ničeho a neprozradil se, kdo jsem — uspokojila mne zpráva, že tehdejší kapitán z Hillocku poctivě zaslal osm váčků zlata příbuzenstvu zavražděných s obširným vyličením události.

